

Universitätsbibliothek Wuppertal

Scholia graeca in Aristophanem

Dübner, Friedrich

Parisiis, 1842

Equites

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-5255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-5255)

—καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν.

1208, 24-27 sic R. ἔνοιον τὸν Λάμαχον, ἵνα ᾗ τὸ κινεῖς ἀντὶ τοῦ σαίνεις. ὡσεὶ—

1211, 34 ἐπήνεγκεν—συμβολὰς om. R.—35 παίζει πρ. τ. δμουνυμίαν ὁ Δικαιοπόλις R.

1213, 47 παιωνεῖον rectius scribitur apud Photion p. 370, 22. DIND.

1224, 8 δηλοῖ om. R.—9 εἶχε τῶν ληνα.... R. Fortasse τῶν ληναίων. DIND.

1229, 8 ἔπινον om. R.

1230, 10, 11 ex scholiasta Pindari Ol. 9, 1° addidi ὦ et correxi Ἡράκλειος vulgatum. DIND. Deinde edebatur καὶ Ἰόλαος. Correxerit Elmsleius et hæc annotavit : « Vide Av. 1764, ubi Archilocheum τήνελλα καλλίνικος iterum usurpat poeta. Carmen τρίστροφον erat, auctore scholiasta Pindari. Initium fuisse videtur :

Ἦ καλλίνικε χαῖρ' ἀναξ' Ἡράκλειος,
αὐτὸς τε κίολαος, αἰχμητὰ δύο
τήνελλα καλλίνικος. »

EQUITES.

Argumenta om. R.

ARG. I. 6 ἔς ἐπιτροπεύει τοῦ V. et Reg. 2712 (sive membranæ Brunckii), quem contulimus. — 7 αὐτοὶ δὲ οἱ V. — 9 διανεγθεὶς Reg. — 10 ἀλογώτερος V. σφᾶς Reg. — 11 συνομιωμοκότας. Deest verbum διαβάλλων vel simile quid. KUSTER. — ἐκ τῆς V. Reg. — ἴεται Reg. Vulgo ἴεται. — 12 διώσαντος Reg. — 13 τῶν om. Reg. κινδυνεύοντων Ald. — 15 ἵππων om. V. Ald. — τοὺς ποιητὰς Reg., qui et ἔτι pro ὁ δὲ. Ald. ὁ τε. — 16 παραγεγενημένος V. Reg. Ald. — Reg. τοῦ Κλ. μάλα γελοῖως. — 19 διαφθερομένων V. διαφθεριόμενος ἀχροατῆς Reg. — 21 τοὶς νοήμασι Reg. — 22 κατακρατοῦντος Reg. — 23 sic Reg. ὁ Δ. τοῖς λ. Ald. — 26 ἐκ. σίτησιν Ald. — 27 ἐλεγεῖς V. Deinde ὡς περιφανῶς Brunckius. ὡπερ περιφανῆς Reg. Ald. — 28 εἶκει θατέρῳ Reg. ἐκβάλλεται Ald. — 29 δὲ om. Reg. — 31 γεγονότος προάγοντος Reg. — Κλέων Kusterus. V. Reg. Ald. Κλέωνος. Reg. παρακείμενος τὴν τοῦ Ἄγ., V. τὴν τε. — 32 θατέρων σκευὴν Reg. Ald. παραδειγματισμῷ Kusterus. Codd. omnes genitivum præbent. — 35, 36 καὶ — παραδίδοται om. R.

ARG. II. 1 Πύλου V. — 5 Κλ. τῆς V. — 6 ἐναντίους Ald. — 12 κρύπτει Reg. Deinde V. προφανῆς αὐτὸς, Ald. προφανῶς αὐτό. — 18 τὰ om. Ald. — 21 θεράποντες οἱ στρατηγοὶ om. Ald. nec habet hoc loco V. Addita ex V., qui infra post l. 33 repetit verba οἰκία ἢ πόλις, δεσπότης ὁ δῆμος, θεράποντες οἱ στρατηγοί. — 23, 24 ἐζημίωσαν πέντε τάλαντοις, vide Dindorf. ad Acharn. v. 6. — τάλαντα V. — 27 δὲ ἔτι V. — 32 Κρ. σαγύροις V. — 33 sic V. ὀλοφύροις Ald.

ARG. III. 35 Ἀνάγει codex Matritensis apud Iriart. p. 179. — 36 κατὶ Brunckius. καὶ ἔτι V. Ald. — 38 κἂν Kusterus. ἐν V. Ald. παραλογισμῷ V. διαφέροντ' Kusterus. διαφοροῦντ' Ald. διαφοροῦντα V. — 39 τε addidit Brunckius.

SCHOLIA.

6, 7 V. Θ. nihil nisi hæc, στίχοι λαμβανόμενοι ἀκα-

τάλ. — 9 ὁ τελ. V. — 11-17 om. V. Θ. — 12 πάλιν ἐν ἐκθέσει Ald.

1, 21. τὰ τοιαῦτα om. V. ἀλλὰ...σχήμασιν om. M.

2, 25, 26 Π. τὸν τῆ ἐκκλησίᾳ παφλάζοντα τὸν λαρυγγιστὴν M. — 27 ἢ διὰ Θ., et 29 ἐπολιτεύετο. — 31 νεωνητῶν δὲ τὸν R. — 34 αὐτοῖς R. — 35 οἱ δὲ Κλέωνα post γεννηθεῖσι ponit R. — 36 πέφυκε μὲν V. μάλλον om. R. — 37 συντραφεῖσιν Suidas s. Νεώνητον. Deinde οἷς (οὐς M.) ἂν ἐπικτησώμεθα idem, Θ. et M. — 38 οὐχ ἔτι V. Θ.

3, 42 fort. λέγομεν. DIND.

4, 47 τὸ ἐπιπηδῆσαι Θ.

5, 1 πληγὰς κακὰ πράγματα. V. — 3 καὶ προσποιεῖται addit Θ. περιποιεῖται est apud Suidam s. Προστρίβεται.

7, 8 καὶ πρ. τῷ δήμῳ om. R.

9, 12 αὐλῶσιν anonymus. Vulgatum λέγωσιν habet Suidas s. Ξυναυλίαν.—R. habet ὁ δὲ Ὀλυμπος αὐλητῆς γέγονεν καὶ αὐτὸς δυστυχῆσας διὰ μουσικῆν. — 18 συναυλεῖν Suidas; συναλγεῖν Ald. In M. gl. est δμυαλίαν.

11, 27, 28 in R. sic: ἄλλως. τί θρηνοῦμεν καὶ ὀδυρόμεθα μάτην καὶ ἀνωφελές. Scholion om. V. — 31 βουλευσόμεθα Ald. — 32 ἐπεὶ αὐτὸς μέλλει V.

13, 38 τὸ εἰπεῖν Θ. — 41 εἰπόντι σοι G. — 44 μάχομαι R.

17, 51 θαρσαλέον Ald. — 52 ἔχω anonymus. Legebatur ἔχων. — 1 πρῶτος idem. Legebatur πρὸς τὸ. — 2 πῶς οὖν ἂν V. — 3 τὸ add. Θ.

18 R. habet πανουργῶς ὡς ὁ Εὐριπίδης.

19, 14 μὴ εὐριπίδ. R. — 17 δὲ om. R.

21, 22 προσποιεῖτο ὑποτίθεσθαι αὐ λέγειν αὐτομολήσομεν R. — 25 λέγει Θ. δὲ om. R.

22, 29 τοῦ μολῶμεν τὸ αὐτό, εἶτα πάλιν τοῦ (τὸ Θ.) αὐτό. βούλεται V. Θ. — 34 ὁ μὲν Ἀπολλώνιος βαρύνεται (corr. βαρύνει), ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς δξύνει V. (Quæ verba om. G.) Huic scripturæ favet quod Apollonius De syntaxi p. 264, 3, oxytonum φαθί improbat, Herodianus autem, ut ex

Arcadii Epitome p. 172, 27 (ubi corrupte βαθί) et p. 148, 26 (ubi cod. Paris. φθῆ, Havniensis φθί, i. e. φραθί) apparet, oxytonum usu invaluisse dicit. Apparet ex his consensisse Apollonium et Herodianum de analogia, quæ φραθί barytonum postulet. De scriptura autem si forte dissenserunt, longe facilius Apollonium quam Herodianum aliquid novasse credam. Ab hac igitur parte præstare videatur codicis Veneti scriptura. Nihilominus vulgatam scripturam retinui, quacum conspirat grammaticus in Crameri Anecdosis vol. 2, p. 468, et quam postulant sequentia verba παραλόγως γὰρ δέξυνεσθαι, quæ om. V. DIND.

24, 37 ἀπτ. τὸ αἰδοῖον R. — 39 τὴν-ἐκκρῖσιν anonymus. ἐγκρίσει R.

27, 45 legebatur ἦν καὶ τὸ (καὶ τοὺς Θ.) παρὰ τοῦς. Addidi δούλους. Τοὺς δούλους post φεύγειν addebat anonymus. DIND. — 46 τι om. V. — 47 παρὰ τοῦ Θ. — 51 ἀποδοκιμάσουσι τὴν V. — 52 V. habet glossam σημειῖον.

32, 14 ὅτι et ἂν om. R. — 17-19 θεοῦς; μαρτυρῶν, παραδείγματι. πείθεις, παραινέεις V. — 19 παῖς εἰς δ. R.

38, 32 δεικνύουσιν ἡμῖν φησι, 33 ἐὰν χαίρωσι R.

39, 36 μέτρον ἔπος Franckius in libro de Callino p. 82. V. Θ. Ald. ἔπος μέτρον. Conf. schol. Thesmoth. 412, quod Franckii emendationem confirmat.

41, 44 sq. τὸν πρόπον accessit ex R. κυματορῶξ ἄγριος V. — 48 ἄλλως, δικαστικός V. — 52 ὑπὸ τῶν κυάμων τρεφόμενος R. τρεφόμενος ὑπὸ κυάμων Suid. s. Κυαμοτρῶξ. Deinde πρὸ γὰρ τῆς εὐρέσεως τῶν R. et Suidas. ἐπεὶ ἀντὶ ψήφ. Ald. — 54 ὡς καὶ R. — 2 post πλέον Suidas ita pergit: καὶ αὖθις, Κρινεῖ δὲ τοῦτους οὐ κυαμοτρῶξ Ἀττικὸς, quem versum Bergkii (Comment. p. 428) quum Aristophani tribuisset, Dindorfius intellexit multo esse recentiorem. Pauli Silentarii esse docuit Boissonadius in HStephani Thes. v. Κυαμοτρῶξ.

42, 14 ὑπόκωφον δὲ εἶπεν τὸν δῆμον ὅτι V. δὲ om. R. — 15 ὅτι πολλάκις ἀκούον οὐ προσποιεῖτο R.

43, 19 ὅτι εἰς τὰς νεομηνίας καὶ οἱ R.

44 R. habet διὰ τὸ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα διαβάλλει ὡς δύσοσμον, καὶ ἀφ' οἷας τύχης ὀρμώμενος ἐπρώτευσεν τῶν Ἀθηναίων. — 23 αὐτὰ ἡμέραις V. — 25 μολυνομένων Suidas s. Βυρσαιέτος. Ex quo additum διαβάλλει οὖν ὡς δύσοσμον. 26 idem δεικνύς τ.

46 R. habet ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ οἱ παλαιοὶ χωρὶς τῆς κατὰ γινῶναι τὸ μαθεῖν. — 35 γν. γὰρ V.

49, 52 κασσυματίων. κασσυματίος Θ.

51, 5 ὄλου V. — 6 παλαιὸν V. Θ. ἀλλ' εἶων Ald. πάλιν M. — 9 ἀποστέλλεται Θ. ἀποστέλλετε V. Ald.

55, 16 ἀλευρα μαλάξαντος καὶ ἀρτοποιήσαντος Ald. — 17 κατόρθωμα τὸ ἐν Πύλῳ Ald. τοῦτο δὲ Θ.

sine ἄλλως. — R. habet ὁ Κλέων ἔδοξεν κατορθοῦν πλέον Δημοσθένους ὑφαρπάσας τὸ τέλος τῶν ἐκείνου πόνων. στρατηγὸς γὰρ ὢν Ἀθηναίων ὁ Δημοσθένης ἀποσταλεῖς εἰς Σικελίαν διὰ τὸν αὐτόθι πόλεμον πολλοὶ (sic, sine lacunæ indicio inter πόλεμον et πολλοὶ) τῶν Λακεδαιμονίων ἀπ. ἐν τῇ μ. ἔνιοι κατα-

πονούμενοι κατέφυγον εἰς Φακτηρίαν. τόπος δὲ αὐτῆς Λακωνικῆς στενός. οὗς καταστήσας εἰς πολιορκίαν μετεπέμψατο στρατιὰν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. ὁ οὖν Κλέων γνοὺς αὐτοὺς ὑπὸ λιμοῦ καὶ δίψης μὴ οἴους τε ὄντας ἀντέχειν, ἐπηγγέλατο εἰ λάβοι δύναμιν, ἣν αἰτεῖ Δημοσθένης, ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν ἀναστῆσαι τοὺς πολιορκουμένους. ἐκπεύσας οὖν αὐτοὺς ἔλαβεν.

— 20 De Demosthene non recte scholiasta Aristoph. ἀποσταλεῖς εἰς Σικελίαν διὰ τὸν αὐτόθι πόλεμον. Sunt et alii ibi illius errores, veluti quod Pylum confundit cum Πύλαι, ubi Leonidas cecidit, quo nomine etiam eum notat Holstenius ad Stephan. v. Πύλαι, et quod Leonidam Macedonum et Lacedaemoniorum regem vocat. Duker. ad Thucyd. 4, 2. — 21 προσβαλὼν Θ., et M. a sec. m. — 22 εἰλ. στρατιώτας Θ. — 24 ἄλλο Θ. M. — 26 ἀλογῶν δὲ αὐτῶν Θ. — 30-32 Λεωνίδας τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς πρότερος ἅμα Σπαρτιάταις ἀνέστη Ξεῖρξ τῷ Περσῶν idem. — 34 Ἐπιάλτου Ald. — 38 τοῦ στρατ. V. αὐτὸς δὲ Θ. — 42 κατεμέμψατο Θ., qui 47 παρελθὼν et seqq. omittit. — 48 λάβη, et κατεπηγγέλατο V. — 49 εἶκα (sic) ἡμ. V. x' Ald. — 52 ὑφαρπάσας V.

59, 4 ἐναλλαγὴν στοιχείου ἐργασάμενος post Κλέωνα addit Ald., om. R. — 6 μυρρίνην ἔχων ἀποσβεῖ τὰς μύιας Ald. τὰς μύιας R. τοὺς μύιας V. — 7 ἀπὸ τοῦ μυρσίνης additum ex Θ. Deinde ταύτη γὰρ ἀπεσβῶν τὰς μύιας καὶ τῇ αὐτῇ Suidas s. Παραγραμματισμός.

61, 12 εἰκὸς Kusterus. εἰκότως Ald. Deinde γέρον — δῆμος om. V. Θ. Glossam ὁ δεσπότης τουτέστιν ὁ δῆμος habet V. Pro versibus 12-17 habet R. χρησμολόγος γὰρ ἡ Σίβυλλα. σιβυλλιᾶ, χρησμῶν ἐρᾶ ἢ μέγα φρονεῖ καὶ ἐπαίρεται. Ὁ δεσπότης τουτέστιν ὁ δῆμος. Aliud scholion Suidas s. Σιβυλλιᾶ addit, ἡ οὕτως· χρησμοῦδεῖ, φησὶν, ἐπειδήπερ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπαγγελίας οὐκ ἐψεύσατο, ἀλλ' ἐν ταῖς εἰκοσιν ἡμέραις, ἃς ἐπηγγέλατο, τοὺς Λακεδαιμονίους ἀίχμαλώτους ἤγαγεν, ὥσπερ μαντευσάμενος τὴν ὑπόσχεσιν.

62, 18 τὰ μωκοῦντα φρονοῦντα ἀνοηταίνοντα. μωκῶ γὰρ καὶ λωμῶ ἐγένοντο Θ. Λαιμῶ Suidas s. Μεμακκοακότα.

63, 24 αὐτὸ V. qui 26-28 ἄλλως—καταψεύδεσθαι omittit.

67 ὡς ὄνομα V.

73, 49 τοῦ αὐτ. V

78, 4-17 hæc habet R., Χαόσιν εἶπεν. Θράκης δὲ ἔθνος οἱ Χαόνες παρὰ τὸ κλέπτειν. Εἰσι δὲ Κεκροπίδαι (scr. καὶ Κρωπίδαι) δῆμος. τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ παρεγραμμάτευσεν. ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τὸ πρᾶγμα λέγει. οὐκ ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτεῖν.

84, 21-27 sic in R., ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπὶ προδοσίᾳ ψευδεὶ πρὸς ἀνξέρῳ κατέφυγεν καὶ τιμηθεὶς τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ ἐπηγγειλάτο τὸ κ. — 24 δὲ πρὸς V. — 25 τὸν Πέρσου V. τοῦ Πέρσου Θ. et Suidas. — 26 καὶ ποτὸν additum ex Suida. λαβὼν Θ. sine præcedente ὡς. — 28 καταδουλώσσεσθαι Θ. — 29 στρατεύματι Suidas. Legebatur στρατηγῷ. Victor. στρατῷ. — 30 καὶ γνοῦς R. εἰ οἱ δι' αὐτὸν Ald. et Suidæ ed. Mediol. — 31 δουλεύουσι R. καταδουλεύουσι Θ., i. e. κατὰ δουλεύουσι. Ald. Ἑλλ. εἶτα δουλ. — 32 βούλεται Suidas βούλοιο—Λευκούφρου om. R. — 33 Λευκούφρου V. Λευκούφρου V. Λευκούφρου Suidas δι' ἀρτέμι R. καλούμενη om. Suidas. ὑπερθεὶς Θ. — 34 καὶ ante χανδ. om. R. et Suidas, qui 35 εὐθῆως et sequentia omittit. ὁ Θεμιστοκλῆς om. R. — 37 ὅπερ R. et οὕτως om. — 40 πρὸς τοὺς Θ. τοὺς ἐργάτας V. — 43 legebatur Ἀλκαθέας. Ἀλκαθέας Θ. Deinde ἐπικώτως (vel ἐγκώτως) anonymus. Legebatur εἰκότως. — 44 δὲ om. Θ. — 46 ἐν om. V. — 50, 51 διαγῆσαι τὸ—ζεύγμα Θ. — 53 legebatur Κλεάνθης. Correctum ex Plutarchi Vita Themist. c. 29. In Θ. ὡς δὲ λέγουσιν αὐθὶς καὶ Περικώτην. — 1 δὲ παραλαβὼν ἀπ' αὐτοῦ ἐπὶ πόρθησιν Θ. — 9 ψευδέσθαι. Vid. Duker. ad Thucyd. 1, 138. — 12 ταύρειον πιεῖν. Legebatur ταύρου γ' ἐκπιεῖν ταύριον πιεῖν Brunckium. Altero versu vulgo μὴ γε, Θ. μήτε. Scribendum μὴ τι, collata annotatione mea ad Soph. Trach. 944. Deinde legebatur πλείω, quod recte habet si δυσφημίαν scribitur. πλείων Θ. DIND.

85, 16-18 αἰρομένης—Ἄλλως in fine scholii ponit R. (θεοῦ καὶ αἰρ.) omissio ἄλλως. — 17 τὸν δεῖπνον Θ. ἀκρατος οἶνος Suidas s. Ἀκρατος. ἐκαλεῖτο ἡ κρασις Ald.

89, 28 ἡ χρῆσις V. — 29 δξυτόνος Θ. — 31 βέον ὕδωρ Θ. — 34 τὸν ἄν. Suidas, τὸ ἄν. Ald.

91, 37 οἶνος ἀέξει om. R. — 39 βουλεύεσθαι Suidas s. Εἰσηγήσαντο. Legebatur βασιλεύεσθαι. At κρατεῖν Suidas s. Οἴνου. Idem εἰσηγήσαντο. εἰσηγήσαντο τι Θ. εἰσηγήσαντο τινες Ald., et 40 βουλεύεσθαι τι. Suidas περὶ τούτου. Legebatur π. τούτων. Post μέθη pergīt Suidas, εἰ δὲ εἰσηγήσαντο ἐν μέθη, τοῦτο κυροῦν νήφοντας. — 41 Ἄλλως add. Θ., qui Ἡρόδοτος φασὶ μ. Legebatur φησὶν οὖν Ἡρόδοτος.

92, 44 ἀρχόμενος Θ. μὲν γὰρ V. σκώμματος Ald. — 45 κομφοδεῖ Θ.

95, 49 οἱ χόσος add. R. — 51 Ἀθήνας περὶ δῖωνα

Θ. τὸν om. R. et Suidas. — 1 Ἀθηναῖον et συντυχίαν τινὰ Θ. — 3 κοινωνήσας V. κοινωνῶν R. δὲ om. Θ. — 4 ἡγησάμενος Ald. — 5 πίνοι, ἕνα Suidas. πίνοι ἐν R. πίνοιεν Ald.

97 ἀπεργάση καὶ θήση ἀντὶ τοῦ τίνος κακοῦ αἴτιος ἔση V. ἀντὶ—αἴτιος ἡμῖν ἔση Θ.

100 sic R. ἐλευματίων (scr. βουλευματίων) διὰ νοημάτων (scr. διανοημάτων) λεπτιῶν καὶ μεμ. κατακλινήσομαι. (Hoc ex v. 98.) τὸ νοΐδιον ὑποκοριστικόν. παρήγαγεν δὲ ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ οἱ νοῖ. τὰ ἐπιπασσόμενα etc. — 12 ἐν add. Θ. — 13 πληθυντικοῦ ὀνόματος ὑποκοριστικόν. τινὲς δὲ λοιδορησῶν καὶ ὀνειδισμῶν ἀπὸ Θ. — 15 κακῶς om. Suidas s. Νοιδίων.

103 16 μέλιτι R. τῷ ἔτνει Ald. τῷ σώματι Suidas s. Ἐπίπαστα, qui ἔτνος—πιπράσκειται omittit. — 17 scribebatur πίσσινον. πισσινόν V. — 18 ἄλλως. ἔθος εἶχον Θ. — 20 καὶ ἐκ τούτου ἠναγκάζοντο πιεῖν πολλά addit Suidas post ἄλμυρά. — 22 δημόπρατα δὲ τὰ δημ. R. — 23 οὐσιῶν Kusterus. θυσιῶν V. Θ. Ald.; omittit cum sequentibus Suidas s. Δημόπρατα.—24 scribebatur δημόπρατα.—πράγματος Θ., qui 25 ἢ pro Ἄλλως.—27 αὐτοῖς Θ.

104, 28 συμβαίνει. Vide Galen. vol. 4. p. 436, 437 ed. Lips. DIND.

105, 33 ἔκχεε ἐγκάνωσον. λέγει δὲ Θ. ἐκκένωσον Kusterus. Legebatur ἐγκένωσον.

107, 39 πολλὸν χρόνον Θ. — 40 γινομένων V. — 41 τὸν τοῦ Θ. — 42 Πράμνειος Θ.

112, 48 δέδοιχ' ὅπως μὴ διὰ R. — 49 τοῦ κακοδαίμονος Ald.

113, 50 μόνος γὰρ γεν. R. — 51 ἐτέρων ἀδεέστερος Θ. — 52 ἐκφέρη R.

115, 1 βέγχεται καὶ πέρδεται. ὁμοιοκαταλήκτως Θ.

116, 4 Κλέωνι ὡς om. V. ὡς om. Θ.—5, 6 τοῦτο—ἔχοντος om. Θ. σοφωτάτους V.

119, 11 δὲ, τουτέστιν om. R. τῇ βίβλῳ Θ.

120, 12 δὲ om. R. — 13 ἀντὶ τοῦ λάβε. ἐν τοῖς μαντείοις κράτει V. ἀντὶ τοῦ λάβε R.

123, 17 Λοκρός. Immo Ἄρκας. Vid. schol. Pac 1070, Av. 962. DIND.

129, 29 ἢ addit Kusterus. Εὐκράτη Ald. — 30 στυπαξ V. R. habet glossam καθέξει, διοικήσει. — 31 στυπιοπόλης Ald.—ἐν ἐτέροις. In scholio v. 254. — 32 διαχειρήσει V.

132, 36 Λυσικλέα. Conf. Hesyeh. s. Προβατοπόλης. — 37 ἐλέγετο υἱὸς Ἀσπασίας Suidas s. Προβατοπόλης, inepte.

137 R. habet ποταμὸς χεϊμάρρους μετὰ ψόφον γε ὄν (scr. βέον) δκυκλοθόρος. τὴν κακοφωνίαν τοῦ Κλέωνος ἤκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποταμοῦ. Eadem fere Suidas s. Κεκράκτης et Κυκλοθόρος. — 46 τῶν om. V. Θ. οὐκ αἰεὶ δὲ Θ. — 47 καθάπερ γὰρ δ V. — 2 post Ἀγαμέμνονα addit Ald. λέγων, δημοθόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσει. — 3, 4 ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθεῖς

om. V. Θ. — 6 ἔγωγε τὸν Brunckius. Rectius fortasse anonymus καθιέναι. DIND. — 8 ἔσφαζεν Θ.

140, 11 καὶ βαναύσους om. V. Θ.

141, 13-14 θαυμ. καὶ ὑπ. ἐξαιρεί δὲ, et αὐτοῦ post τῆς τέχνης l. 15 R. — 15-18 sic V. Θ. τὸν Ἄγ. λέγει. ἐκβαλεῖν (ἐκβάλλειν Θ.) μέλλων καὶ ἐξολῶν (ἐξωθεῖν Θ.) τῆς πολιτείας τὸν Κλέωνα. οὕτως αὐτῷ πέπλασται κατὰ κωμικὴν παιδείαν. Verba post scholion v. 170 habet R. — 19 καὶ ἐξωθεῖν additum ex R. Θ.

142 γονυπετῶ habet V., om. G.

147 sic R. τοὺς ἐξαίφνης γινομένους (φαινομένους Suidas s. Κατὰ θεῖον) — ὄφθαι. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ — ἐπεφάνη, οὕτως εἶπεν. Et sic fere Suidas. ἐπεὶ καὶ ὁ — ἐπεφάνη αὐτοῖς Ald.

149, 27 διαβαίνειν ἐστὶν τὸ ἐπὶ τὸ λόγιον εἰσιέναι, ἴνα R. — 28 scribebatur λόγιον hic et infra. λογιῶν vulgo apud Suidam : sed λόγιον Paris. A. — 31 λέγεται καὶ Θ. — 32 τοῦ om. Suid.

150, 36 εἰσάγει R.

152, 40 τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον R. — 42 βάλλον δ' εἰνελεῖσι R. ἐν (ἦν V.) ἔλεοισιν ἔθηκεν Ald. εἰν ἔλεοισιν ἔγευσεν est II. I, 215.

159 ἡγεμών. καὶ om. R.

161 R. habet glossam γλευάζεις. — 7 πολιτευτῶν Piersonus ad Mærin p. 327. Legebatur πολιτῶν.

164 habet R. gl. ἡγεμών, δημαγωγός. — 15 ἔλεοῦ Bentleius collato v. 152. Legebatur λαοῦ. Hesychius : Ἀρχέλαος τὸν ἐπιστάτην τοῦ Λυκείου παρὰ τὴν ἀρχὴν οὕτως ὠνόμασεν (ὠνόμασαν Musurus). ἔνιοι δὲ τὸν ἀρχοντα τοῦ ἐλαίου (ἐλεοῦ Bentleius) θέλουσιν ἀκούειν.

165, 16 τῶν στοιχείων Ald. — 17 R. nihil nisi ἔδει γὰρ πνυκός.

166, 19 καταπονησῆ R. — 22. Nimirum κλᾶν ἄμπελον Græcis est, putare vitem. Photius in Lexico : Κλᾶν ἄμπελον, τέμνειν. Hesychius : Κλᾶν, τέμνειν ἄμπέλου· ὅπερ ἡμεῖς κλαδεύειν. Themistius Orat. 15, sub init. : ὀπηγίκα δεῖ κλᾶν τὰς ἀμπέλους. KUST. τῶν περιτεμνομένων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλοις Suidas.

167, 28 παρ' αὐτοῦ Θ. — 30 ἐδίδου Θ. ἀπεδίδοντο Suidas s. Πρυτανεῖον. — 31 παρ' ὑπόνοιαν, δέον R.

170, 34, 35, sic R. In Ald. ἀπὸ τ. σ. καὶ αὐτὸς ὠνόμασε, βουλόμενος δηλώσαι τὰς κυκλάδας νήσους κύκλω κειμένας. — 36 περίβλεψαι V. περίβλεψε Ald. δλκάδας — ἔλκειν om. V.

174, 40 Καλχηδὼν Θ. Καρτάγενα idem. Καρτάγενα V. Inepte de Carthagine cogitavit grammaticus vitiosa deceptus scriptura Καρχηδῶν pro Καλχηδῶν.

187 ὑπάρχεις om. R. V. Θ. Corruptum videtur

ex ὑπάρχει σοι. DIND. ὅσον πλ. V. — 3 πλ. ἐστὶ σου καὶ ἔχεις R. — 5 φασί Θ.

189, 10 παιδεύονται V. — 11 ἐχώρει R. et Suidas s. Ἐγκύκλιον. χωρεῖ Ald. χωρεῖται Θ. — 16 κακὸν κακῶς Θ. Deinde φησὶν R. pro ἐστίν.

190 ἢ γὰρ ἂν ἀμείνων ἦσθα μηδὲ — πειραθεῖς Ald.

191, 28 ἀξίους λόγου Θ.

193 παρώση Θ.

196, 34 φέρονται ἀπὸ Θ.

197, 40 βυρσαίετον τὸν Κλ. R. — 41 δὲ om. R. — 42 αἰετοῦ Suidas s. Βυρσαίετος. Vulgo αἰετοῦ. — 46 ἀγκύλας — ἔχων om. V., habent Θ. et Suidas s. Ἀγκυλοχειλῆς. — 47 αἰετὸν αὐτῶ ἀπ. V.

198, 50 κωλύοντα Θ. Conf. schol. v. 221. — 51 παύειν Θ. — 52-54 sic R. ἔγκειται (scr. σύγκειται) δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἡλέματος καὶ τὸ (scr. τοῦ) κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν. — 53 τό τε ἡλέματον, ἦγουν τὸ μάταιον Suidas s. Κοάλεμος. — 54 ἔλεγον Θ. — 2

αἵματοποῦτε R., qui post πληροῦσιν, l. 4, habet illa ἔγκειται δὲ ἡ λέξις etc. — 4 καὶ ἀλφίτων φυρῶντες πληροῦσιν Suidas s. Αἵματοπόωτης. Legebatur ἡ ἀλφίτων φυρῶσιν. Θ. φύρουσιν. — 5 ἢ ὄσπ. Θ.

199, 7 τῆς et 9 ἐπειδὴ II. ἦν. om. R.

203, 11 scribebatur ἐξήνεκται.

210, 17 καταθελχθῆ R. qui 18-23 sic : λοιδορίαις. ἐὰν μὴ ἐξαπατηθῆ τῇ τῶν λόγων περιδρομῇ. αἰκάλλει, κολακεύει, κινεῖ, προτρέπεται. δυνατός εἰμι ἐπιτροπος διοικεῖν καὶ ἄρχειν. φαυλότατον, βράδιον, ἀπλοῦν, εὐχερὲς. — 22 ἐπιτροπεύειν — φαυλότατον δὲ om. V., qui præbet βράδιον, εὐτελές, βρ.

214, 27 χρεῖται V. — 31 οὖν om. Θ. — 33 παντὸς τοῦ φυράματος Suidas. πάντα τοῦ φύρματος Ald. Pergit Suidas, οὕτω χόρδευε καὶ τάραττε καὶ τὰ πολιτικά καὶ συντάραττε καὶ συμφύρα τὰ πράγματα.

216, 40 Ald. ἀρτύμασι, λόγοις κολακευτικοῖς καὶ γλυκέσι.

219, 42 αὐτῶν om. Θ. — 43 καὶ V. pro ὡς.

221, 49 τινα δαιμόνια Θ.

225, 5 τάγματά εἰσιν V.

226, 12 κατηγορεῖ V. αὐτῶν additum ex Θ.

228 ἡμᾶς ἀποδεχόμενος Θ.

230, 19 ὄσι τοῖς αὐτῶν V. — 25 ἀπεκρίνατο V.

236, 35 ἁμοφρονήσητε V. Θ.

237, 43 χωρία τότε V. ἦν τὰ χ. Θ. — 48 καὶ ὑμῖν V. — 51. Peccat hoc loco in chronologiam scholiastes, et non consuluit Thucydidem, qui facem lucidissimam præferebat ad intelligentiam nostri Comici. Nam Euclides erat archon anno quinto belli Peloponnesiaci et sexto ineunte : at

Chalcidensium rebellio a Brasida sollicitata evenit anno octavo ejus belli; ut ait Thucyd. lib. 4, quo tempore Isarchus erat archon; cujus præturæ desinentis tempore Sciona rebellavit, ut scripsit Philochorus, referente scholiaste infra

ad Vesp. v. 210. Sed et non satis accurate pensavit Aristophanis verba, quae innuunt quidem suspicionem rebellionis futuræ; non quadrarent vero, si jam erupisset. Nam absurdum fuisset accusare Demosthenem et Niciam, quasi Chalcidenses ad rebellionem sollicitarent, si jam rebellio facta fuisset duobus annis antea et plus. Quod si quis pertendat de Potidææ rebellionem debere intelligi, tunc multo major absurditas emergeret. Nam Potidæa rebellaverat ante bellum Peloponnesiacum inceptum, Pythodoro archonte, ut Thucyd. lib. 1 et 2. PALMER.

238, 1 δι' ἐλάχιστα V.

242, 7 ἵππείας (ἵππεις Θ.). εἰς δὲ τῶν ἵππέων ὁ V. Θ. Glossa in V. Σίμων καὶ Παναίτιος ὑπαρχοί.

243, 10 ὁ μέγ. Θ. — 11 μὲν om. Θ.

245, 16 ἤδη Θ. ἤδε Ald.

247, 21 τὰρᾶσσοντα V. Θ. — 23 καὶ αὐτοὶ om. Θ. — 25 διαφθεירותά τε τὸ V.

248, 38 ἀρπάζοντος V.

253, 48 τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν Θ. — 52 legebatur μύλων ἀρχή.

254, 53 κ. ἀλήθονται Suidas s. Τὰς ὁδοὺς. — 1 δὲ λέγονται Θ. αἱ ἀληθευμέναι Suidas s. Κάγχρυς et Κυρήθια et Τὰς ὁδοὺς. πτυσάνη Θ. — 4 Εὐκράτες om. Θ., qui deinde μυλωνῶν.

255, 8 μάλιστα δικ. Θ. — 12 τοῦ τριωβόλου Θ. — 15 πατριᾶς Ald. πατρίου Θ. — 17 libri ἡμὲν

ἀμφ. — 18 Θ. πάτρα. — 19 ὁ utrumque om. Θ. — 21 ὑπὸ τοῦ ἡλίου V. Θ. — 22 τοὺς δικαστὰς τοὺς συνελθόντας V.

256, 25 καὶ ἀδίκου additum a Dindorfio.

258, 33 τῶν πρὸ V.

259, 35 κέκληται Ald. et Suidas s. Ἀποσυκάξεις. — 37 διεβλήθη Ald. et Suidas. — 38 sqq. Suidas: Ἀποσυκάξεις, συκοφαντεῖς, δοκιμάξεις, ἀποσυκάξιν γὰρ τὸ τὰ πέπειρα σῦκα διαλέγειν. διόπερ προσέθηκε πιέζων· ἐκθλίβοντες γὰρ δοκιμάζομεν τὰ σῦκα, εἰ πέπειρά ἐστιν, ἢ μὴ. ἐπεὶ τοίνυν συκάξιν λέγεται καὶ τὸ συκοφαντεῖν, καὶ τὸ σῦκα κλέπτειν, ἅπαξ εἰπὼν τὸ συκάξιν ἐπήνεγκε τὸ πιέζων· ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ σῦκων· ἅμα δὲ, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς θλίβει τοὺς συκοφαντουμένους, καὶ πιέζει δωροδοκῶν καὶ διασειῶν τοὺς ὑπευθύνους, τουτέστι τοὺς μὴ λογισμοὺς προσεσηκώτας τῆς ἀρχῆς ἧς ἐπιστεύθησαν. — 39 εἰ Suidas. Legebatur ἢ ὠμά. — 46 διαπεισθῆναι Θ.

261, 4 ὅταν ἀφιλοπράγμονα Θ.

262, 6 τοῖς Ἀθηναίοις, 7 πυρῶν Suidas s. Χερρόνησος. — 8 ὡς om. Θ., δὲ om. V. Θ. — 16 κατὰζας, μετακαλεσάμενος post ὑποσκελίσας legebantur. Transposuit Dobræus. — 19 διαλαβῶν Kusterus.

263, 24 ἀργυροῖζή Suidas.

264, 28 λέγειν ὄλεται V., non G. — 29 ἀλλ' εἴ τι

καὶ V. ἀλλὰ καὶ τί Θ. — 30 ἀνακρίνει καὶ ἀναζητεῖ Θ.

265, 34 Εὐλαβοῦμενος καὶ φοβοῦμενος Suidas s. Ἀμνοκῶν. — 36 γὰρ διὰ δειλίαν καὶ (ita etiam Θ.) ἦθος V. γὰρ διὰ δειλίαν καὶ τρόπων Suidas. — 37 συνεπιλεγόμενος Suidas. — 38 καταστήσας Suidas. Legebatur καταστήσαι. — 39 ἐπηρέαζεν V. et Suidas.

269, 49 αὐτόν Suidas s. Ὑπέρχεται. αὐτοὺς Ald. 270, 51 ἐκπανουργεῖ Suidas. ἐπιχειρεῖς V. — 54 μετὰ ξύλου ex Suida addidit Dindorf. — 1 κορυνοφόρους Θ. — 2 παιδείαν V. Θ.

276, 18 μουσικοποιῖς Θ. — 19 καὶ ἐπινίκιον V.

277, 21 περιγένῃ δὲ ταῖς περιεργίαις καὶ ἀνασχυνταῖς, οὐδὲν ἦττον ἡμέτερον τὸ τεράστιον, τουτέστιν ἡ νίκη Suidas s. Τήνελλα. — 23 legebatur καὶ ἡ σης. Suidas ὡς σησάμους ὁ διὰ σησάμης. Postremum etiam in V. Θ. — 35, 36 ἀρτύσεων—Ἀθηνῶν Suidas s. Ὑποζώματα. ἀρτύσεις—Ἀθηναίων Ald. — 37 ἐπειδὴ ἦρχον καὶ νήσων τινῶν addit Suidas.

281, 39 τῆς πόλεως Suidas s. Ἐκθεῖ — 41 τῆ λέξει Θ. — 42 ἐκπετηδηκότα Θ. πεπηδηκότα Ald. — 43 δημοσιότητες V.

282, 49 κρέα V. — 51 ὡς τῶν Θ. — ἦτοι Bekkerus. Legebatur καίτοι. — 52 μὴ παραιτησαμένου Θ. — 54 κρέα Θ. ἐπειδὴ Ald. — 1 legebatur ἀφρίεν.

284, 6-9 Διπλῆ—καταληκτικά post scholion v. 301 ponit V. περιοδικῆ om. V. Θ. κώλων δεκαεννέα τραχικῶν, ὧν—δίμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ δ' ἐναλλάξ ἀκατάληκτον Θ. Facile intellectu est hæc sic esse corrigenda ut post versus quindecim ἀμοιβαίους quattuor sequi dicantur ab una pronuntiati persona, quorum quartus dimeter sit catalecticus. DIND. — 8 δίμετρα καταληκτικά V. — 9 μήποτε εἰσι δίστιχα τετράμετρα καταληκτικά. Videtur scholiasta de quattuor postremis versibus loqui, quos in tetrametros catalecticos redigi posse dicit, ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει καὶ σε φανῶ τοῖς πρυτάνεσιν | ἀδεκατέτους τῶν θεῶν ἱεράς ἔχοντα κοιλίας. Nam dactylo illo καὶ σε φᾶ | νῶ tanto minus offensum eum fuisse credibile est, quum versu proximo haud dubie ἱεράς in libro suo legerit, quod ipsum quoque dactylum præbet. DIND. — αὐτίκα μάλα. Legebatur αὐτίκα δὲ μάλα, quod om. V. Θ. Totum scholion om. G.

289, 15 καὶ om. V. Θ. — 16 οὐδετέρως Suidas s. Κυνοκοπήσω. V. τὸν νῶτον.

290, 19 τῶν ἀλαζονειῶν. τὸ δὲ περιέλασω ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων Suidas s. Περιελῶ.

292, 30 καὶ σκαίρειν Suidas s. Ἀσκαρδαμουκτί. — 31 ἰλλώπειν Suidas, sed ἰλλώπειν codex A.

294, 37 ἀλλαντοπώλου Θ. — 38 ἐκφορήσω addit Ald. — 40 τὰ ἔντερα V.

295, 46 ἐκφορήσομαι V. Θ. ἢ ὡς βύρσαν δέψω Hemsterhusius apud Dobræum.

298, 6 πλεονεκτεῖ Kusterus. πλεονεκτῶ V. Θ. Ald. ἐκείνων Θ.

301, 16 διδόναι. ὁ Κλέων δὲ (δὲ om. Θ.) λέγει οἰονεὶ ἀδεκάτετον ἔργων (ἔχειν Θ.) οὐσίαν V. Θ.

311 ἀναταράξει Θ.

313, 48 τὴν πόλιν λαμβάνειν αὐτοῦς Suidas s. Θυνοσκοπός. Deinde ὄν. δὲ Θ.

314, 52 συρράπτεται Suidas s. Κατῦεται. βράπτει Ald.

316 ἰσχυρῶ λεπτοῦ καὶ βύρσου. καὶ δὴ ὡς Θ.

317, 7 τοῖς αὐτῶν ὡς καὶ τὰς Θ.

325 V. Θ. post παρακολουθεῖ addunt μόνη (μῶνως V.) γὰρ φησι προηγείται τῶν βητόρων ἢ ἀναίδεια, omittunt autem sequentia καθάπτεται τῶν βητ. ὡς ἄν. In G. totum scholion hoc est, προηγ. τῶν β. ἢ ἀναίδεια, προέστηκε, παρακ. μόνη.

326, 4 ἀπανθίζεις, ἀποδρέπεις Θ. ἀποδρέπεις etiam V. — 44 ἀώρως Θ. et οἱ κλέπτοντες.

327, 46 εἶναι om. Suidas s. Λεῖβεται. — 48 Ἀθηνησι Θ. et π. μὲν οὖν. — 50 τοῖς om. Θ. θακρύοις Suidas. — 53 Θούριον. Hesyeh. : Ἰπποδάμου νέμησις τὸν Πειραιῶ Ἰπποδάμος Εὐρυφῶντος παῖς, ὁ καὶ μετεωρολόγος, διεῖλεν Ἀθηναίους. οὗτος δὲ ἦν καὶ ὁ μετοικήσας εἰς Θουρίους, Μιλήσιος ὄν. Hinc Θούριος vocatur ab scholiasta. BERGK. Comment. p. 53. — 54 λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμός addit Ald. post ἦν. — 1. Hujus scholii auctor Ἰπποδάμος, non Ἰπποδάμου, legit, errore manifesto, quem notavit Schneiderus ad Xenoph. Hist. Gr. 2, 4, 11. DIND.

— 2 ὡς οὖν καὶ τοῦ Θ. — 3 δὲ om. V. Θ. Dindorfius : His addam quæ de scholiis ad h. v. disputavit Meierus in ephemeridibus quæ inscriptæ sunt *Philologische Blätter* (Vratislav. 1817, fasc. 2, p. 178-185), omissis nonnullis quæ ad futile illud additamentum spectant, λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμός, quod nostrorum codicum auctoritate eiecimus.

« Duæ in scholiis explicantur lectiones, vera prior ὁ δ' Ἰπποδάμου, falsa altera ὁ δ' Ἰπποδάμος. Nisi enim Hippodamum intelligis hominem aliquem de vulgo, alias ignotum, ut non inepte suspicatur scholiasta postremus, illum nobilem Hippodamum, quem prior scholiasta intellexerat, et temporum et rerum ratio excludunt. Locus classicus de Hippodamo Milesio est apud Aristot. De rep. 2, 6 (al. 8), ubi ut primus illorum celebratur, qui quum rem publicam non attigissent, civitatem tamen condidissent non manibus sed mentibus. Præter hanc liberalium artium honestæque vitæ laudem non minus celebratur ejus nomen in architectura; urbium enim divisionis auctor est : τὴν τῶν πόλεων διαίρεσιν εὗρε, Atheniensibus in Piræeo exstruendo operam navavit, τὸν Πειραιῶ κατέτεμε, quod quale sit κατατεμεῖν, ut divinari quodammodo potest ex

antecedente διαίρεσιν, ita nos in diversum trahunt tum virorum doctorum Aristotelici loci interpretationes tum Lexicographorum notæ, quorum fere alius alio verbo utitur, ad hanc ab Hippodamo Piræeo impensam operam significandam. Lambinus : *Piræeum ab urbe sejunctit*. Victorius : *Piræeum discidit*. Meursius in Piræeo cap. 2, et *P. dissecuit*; Harpocr. s. v. Ἰπποδάμεια, forum in Piræeo vocatum Hippodameum ab Hippodamo Milesio architecto τοῦ οικοδομησαμένου Ἀθηναίους τὸν Πειραιῶ, quæ eadem repetit Suid. s. v. Ἰπποδάμεια ἀγορά. Hesyehius : Ἰπποδάμου νέμησις τὸν Πειραιῶ Ἰπποδάμος Εὐρυφῶντος παῖς (sic ex Aristot. legendum esse pro Εὐρυφῶντος monuit jam Meursius l. l.) διεῖλεν Ἀθηναίους οὗτος δὲ ἦν καὶ ὁ μετοικήσας εἰς Θουρίους (sic Valesius ad Harpocr. rescripsit pro inepto Σατυρικὸς), Μιλήσιος ὄν. Photius, διένειμεν Ἀθηναίους τὸν Πειραιῶ. Lex. rketor. in Anecd. Bekk. p. 266, 27 : Ἰπποδ. ἀγορὰ τόπος ἐν τῷ Πειραιεῖ ἀπὸ Ἰπποδάμου Μιλήσιου ἀρχιτέκτονος ποιήσαντος Ἀθηναίους τὸν Πειραιῶ καὶ κατατεμόντος τῆς πόλεως τὰς ὁδοὺς quibus accedat denique schol. noster συνέγαγεν τὸν Πειρ. κατὰ τὰ Μηδικὰ, quod, si Meursio fides, *conjunctit* interpretandum est. Sed utut fuit opera ipsa, tamen temporum nota κατὰ τὰ Μηδικὰ facit, ut ad id tempus referamus, quo Themistocle prætore Piræeus muniri cœptus est, cujus annus neque est Ol. 71 $\frac{3}{4}$, quum, qui ibi in fastis legitur Themistocles, diversus esse debeat ab illo magno et aut, ut Lydiatus putavit, hujus patruus aut ne ulla quidem cognatione cum eo conjunctus (Corsin. F. A. vol. 1, p. 336 sqq.; vol. 3, p. 143); neque, quod Dodwellus opinatur, Ol. 74 $\frac{1}{2}$ cum ἀρχὴ illa Themistoclis debeat post relictam a Persis Græciam pugnamque Plataensem incidere, Corsin. vol. 3, p. 160 sqq.; libenter itaque cum Corsinio annum magistratus Themistoclis Ol. 75 $\frac{3}{4}$ dixerim, quo ipso anno Themistocles non quidem ἀρχὴν ἐπέωνυμον, sed aliam administravit, nescio quam. Sed redeo ad Hippodamum nostrum, qui quoniam Ol. 75 $\frac{3}{4}$ certe tricesimum ætatis annum egit, quippe vix prius ad tantam artis laudem pervenire potuit, ut Milesius tanto operi perficiendo et quidem Athenis adhiberetur, eo anno, quo hæc Equitum fabula acta est, Ol. 88, 4, octogenarius saltem fuit, qua quidem ætate cum Cleone nullas suscipere potuit inimicitias, neque omnino unquam suscepit, si Milesium fuisse memineris, Thurius, quum hæc colonia conderetur, profectum. Sed nimis jam multa de Hippodamo Milesio, ita tamen claro architecto, ut ab eo singularis condendi ratio nominetur νεώτερος καὶ

Ἴπποδάμειος τρόπος Aristot. Polit. 7, 11, § 4, ed. Schn., quem locum laudavit Schneider. ad Xenoph. H. Gr. 2, 4, 11: liceat tamen monere in scholiasta Aristophanis mutandum esse verborum ordinem: etenim, ut nunc leguntur, facile suspicareris, Archeptolemum ab aliis Milesium, ab aliis Thurium appellari, quum hoc potius de Hippodamo dicendum sit; itaque scribe meo Marte: καρπούμενον· καὶ οἱ μὲν αὐτόν φασι Θούριον, οἱ δὲ Μιλήσιον· λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμὸς. Ἄλλως (de conjectura addo). λυπεῖται, φησὶν, ὁ Ἀρχεπτόμενος· οὗτος γὰρ πολλὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· Κλέωνος δὲ ἐχθρὸς ἦν. Ἄλλως etc. Transeamus jam ad Archeptolemum, quem hic significari dixi, et jam multo ante dixerat Casaubonus, cujus adnotatio alioquin non ita optima est. Est enim idem Archeptolemus, qui memoratur in hac fabula v. 791, ubi Agoracritus Cleoni vitio vertit, quod— Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις Ἐκ τῆς πόλεως βραβαπυγίζων, αἱ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται. Scholiastæ error, qui ad hunc locum poetam contra historiam censet Archeptolemum legatum nominasse, quum in ea legatione, quæ octavo (debebat nomen dicere) belli anno superstita Cleone ad annuas inducias componendas missa erat, nullus Hippodamus nominetur, ab aliis, velut a Palmerio, notatus jam est, qui idem prudenter monuit, in ea fabula quæ Ol. 88, 4 doceatur, non de ea posse legatione dici, quæ Ol. 89 suscepta fuerit, sed intelligendum esse hunc locum de iis pacis conditionibus, quas Lacedæmonii anno septimo belli Ol. 88, 3, ante Pylum penitus captam Athenas tulissent, Thuc. 4, 16: quas etsi lautissimas Cleon potissimum auctor fuit Atheniensibus ut repudiarent; sed erravit idem Palmerius ad h. l. cum iis, qui ejus auctoritatem sequuntur, Hudsono et Dukero ad Thucydidem 4, 16, si ex hoc Aristophanis loco Archeptolemum coryphæum legationis fuisse expiscati sunt. Quippe, qui supra summo luctu ob Cleonis impudentiam et flagitia affectus dicitur, Archeptolemus, Atheniensis, pacis studiosus et Cleonis inimicus, idem haud dubie est atque is, cui nunc Cleon maxime adversari traditur. Neque injuriam me puto sermonis usui facturum, si φέρειν τὴν εἰρήνην de eo intelligam, qui legationem Lacedæmoniorum in concionem introduxerit, eam pacemque ab ea allatam civibus suis commenda- verit. Certissimum autem argumentum, quo probatur Archeptolemum Hippodami filium utroque loco intelligendum esse, id est, quo hunc Cleonis furiosus et turbulentis concionibus semper se opposuisse, magis paucorum quam

populi dominatui deditum, magis pacis quam belli fuisse studiosum probatur, ex ejus vitæ fine ducitur. Etenim hic Archeptolemus, qui, instituto quadringentorum virorum imperio, cum Antiphonte et Onomacle eam suscepit legationem, cujus mentionem facit Thucydides 8, 71: ἐκπέμποσι καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρέσβεις περὶ ξυμβάσεως, βουλόμενοι διαλλαγῆναι. Pseudoplutarchus in Vita Antiphontis ex Cæcilio psephisma nobis servavit, quo uterque, Antiphon et Archeptolemus, restituito populari imperio in judicium vocabantur, eamque pœnam, ad quam condemnati sunt: in καταδίκη διαστε legitur: Προδοσίας ὄφλον Ἀρχεπτόλεμος Ἴπποδάμου Ἀγρύληθεν· in ipso psephismate et catadice post Taylori, Vit. Lys. vol. 6, p. 120 ed. Reisk., Ruhnkenii, Vit. Antiph. p. 241 in Opuscul., aliorumque conatus, remanserunt tamen nonnulla aut emendanda aut explicanda: ipso initio nisi status excidisse Ἀλαντίς (vel alia quælibet φυλή) πρώτη—δεκάτη ἐπρυτάνευε post τῆ βουλῆ, legendum suadeo pro τῆς πρυτανείας numerum aliquem ordinalem πρώτης, τρίτης etc.—δεκάτης: quem, nescio. Legatos hos infectis rebus Lacedæmone rediisse, auctor est Thucyd. 8, 91: ἐπειδὴ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος πρέσβεις οὐδὲν πράξαντες ἀνεχώρησαν τοῖς ξύμμασι ξυμβατικόν, quem locum, tam qui scholiastæ auctoritate interpretantur « nulla pactione cum universis Lacedæmoniiis facta » (qui sensus neque ex verbis elici potest, neque rebus est aptus, quum pax inter singulos homines nulla sit), quam qui τοῖς ξύμμασι delendum putant aut intelligendum esse « plane, omnino, » errant: οὐδὲν πράξαντες τοῖς ξύμμασι ξυμβατικόν, h. e. quum nihil confecissent, quod omnibus sc. Atheniensibus esset ξυμβατικόν, sed quæ confecerunt erant quadringentis quidem utilia, sed non item plebi. Discimus autem ex hoc nostro psephismate, legatos Athenienses ex exercitu hostili, h. e. ex classe illa duarum et quadraginta navium Peloponnesiacarum, quæ in ora Lacedæmonica stationem habebat et in Eubœam navigationem parabat, profectos esse hostili navi, ap- pulsos vero Attico littori per Decceleam, quod castellum Agis tum tenuisset, terra Athenas ivisse: in καταδίκη ipsa pro τῷ δὲ δημάρχῳ ἀποφῆναι τ' οἰκίαν ἐς τὸν lege τῷ δὲ δημάρχῳ (nam duos demarchos opus fuisse patet, quum Antiphon Rhamnusius, Archeptolemus autem Agryleus esset), ἀποφῆναι τὰς οὐσίας [imo τὸ οἰκία ex codd.] αὐτῶν. Redeo ad schol. Aristophanis 791, in quo nomina legatorum restitui possunt ex Thucydide 4, 119, tum autem, mutato verborum ordine ita lege, Τοῖμαίου· καὶ οὕτως ἡ πρεσβεία

τοῦ Κλέωνος ἔτι ζῶντος, ἢ εἰρήνη μετ' ἐνιαυτὸν ἐγένετο· ἐγένετο δὲ πόλεμος ἔτι ὕστερον (hæc de conjectura addo) ἐπὶ ὀκτωκαίδεκα ἔτη· vulgo καὶ—ἐγένετο male leguntur post ἐγένετο—ἔτη. Federæ enim 30 annorum, quæ ferierunt Athenienses cum Lacedæmoniis anno decimo belli Ol. 89, 3, Thuc. 5, 18, quum jam solverentur Ol. 89, 4, Thucyd. 5, 43, si octodecim annos addas, incidet in Ol. 94, 2, quo anno finita est seditio Athenis. »

328, 8 μεταληκτικὸν V.

330, 13 παραδράμη σε V. παραδράμοι Θ. — 15 πείσεις om. V.

331, 21 φασί V. Θ. — 23 τὰ om. V.

340, 51 ἀποκρίνεσθαι Θ. ὑποκρίνασθαι V. — 53 ὑπεκρίνετο Θ.

341, 1 om. V., qui 2 εἰπόντος οὐ.

342, 6 Κἀγὼ om. V. — 7 εἰκάνος ἐγὼ V. — 8 βημάτων om. Θ. — 10 καὶ om. Θ. post γὰρ. — 11 καρύκη Suidas s. h. v. καρύκη Ald. μονθυλευτὴν Θ. et Suidas. μονθηλευτὴν Ald.

345, 15 ἀστεῖος V. Θ. οὕτως Ald. — 17, 18 legebatur κατορθώσεις οὐδὲ διανύσεις. — 20 ἢ νεοσπ. Θ. — 3 γὰρ ᾄδυσμα λέγει τὸ Θ.

348, 34 ἐργηγόρουσι V.

349, 37 δὲ om. V. τῷ λόγῳ καὶ τὴν ἀπειρίαν Θ. — 40 ταλαιπωρῶν καὶ om. Θ. qui et 42, 43 om. — 46 τούτῳ δεῖται δείγματι χρῆσθαι Θ. — 48 κκοῦν Θ.

350, 51 ξενίου, 52 ἐπήνεγκας Θ. — 54 εἰς ἐτέραν om. Θ.

352, 1 πεπληρωμένην τῶν Θ.

355, 8-12 Λοιδορήσω—Ἀθηναίων post alterum scholion ponunt V. Θ. præfixo ἄλλως. — 8 κασαλάς addidit Toupius Emendat. vol. 4, p. 546. — 9 ἀντὶ τοῦ δι' ἀγορᾶς Dindorfius. Legebatur ἀπὸ (Ald. ἐκ) τοῦ Διαγόρα. — 11 ἀντιτίθεικε Θ. — 14 τοῖς ἡρημένους V., non Suidas. — 16 ἐχουσι—σοβοῦσαι Θ. — 18 ἀλλστρίους om. Θ. — 20 ἐπεὶ om. V.

356, 23, 24 μηρυκάζοντα—μηρυκάζει Ald.

357, 30 βροφουμένων Suidas. ἐπὶ τῶν ἀθρόως καὶ ἀπλήστως ἐκροφόντων Ald. — 31 μηδ' ἀποπλύνας Θ. — 34 legebatur μὲν οὖν θ. V. ὄνω. — 35 ἀντιθεῖς V. Θ.

358, 38, 39 τὸν—τμηθέντος—τοῦ V. Feminina habet Suidas s. Λαρυγγιῶ. — 40 δὲ om. V. Θ. — 42 καλθάσω Θ. σαλθάσω V. — 42 οὕτω om. V. — 44 δυσουώνιστος Valckenar. Diatr. Eurip. p. 109. Legebatur δυσώνητος. — 46 δὲ om. V. Θ.

361, 50 καὶ om. V. ante ἀθρ., habet Suidas s. Λάβραξ. — 52 καταπίνειν Θ. — 53 sq. τὸ ἡνυστρον καὶ τᾶλλα ἀντέθηκεν Θ. — 1 δέοντος V. οὐκ εἰκός Ald. — 3, 4 τοῦ ἡνύστρου καὶ om. Θ. — γὰρ ἦν V.

ἀν om. Θ. — 5 λάβρακα Θ. Legebatur λάβρακα. — 6 Κλονεῖν hic omissum mox pro ταράσσειν ponit Θ. — 7 τῆς Ἀσίας om. Θ. — 8 γίνονται additum ex Suida, qui deinde διὰ τὴν ἐκδιδοῦσαν. — 9 τὴν om. V. Θ., qui omittit 11 καὶ οὕτως—Μυλησίοις.

362, 17 ἐξόδους Θ. — 18 τὰ μετ. Θ. et Λαυρία.

364, 21 βάλλεται V.

367, 32 δὲ δεσμοῦ scribit Valesius ad Harpocrat. p. 246.

369, 42 sq. ἵνα ἀπαλαὶ γενόμεναι διαλάβοιεν εὐχερῶς τοῦ φαρμάκου Suidas s. Ξαίνειν.

370, 46 ἀπὸ τοῦ δέρματος Bentleius. — 47 κλεμμάτων Θ.

371, 51 πάτταλον Θ.

372, 53 ὑπὸ τῶν Suidas s. Περιχώματα, ubi ἀπὸ duo codd. — 54 περιαιρόμενα V. δ δὲ—τοιούτῳ ἔστι om. Θ.

373, 5 τῶν βλεφάρων ἐκτίλω V. — 6 ἀπομαδίζειν est depilare. Conf. Ducang. s. Μαδίζειν, quod legitur in scholio proximo, ubi Victor. adscripsit μαδίσαι, τὸ τὰς τρίχας ἀποβαλεῖν· μάδος τὸ ψιλωθρον.

374, 8 λεγόμενον, 12 οὕτω, et 13 τέμνειν καὶ om. Θ.

376, 16 πασσάλω Suidas s. Χαλαζᾶ. — 20 ἐν πασσάλωις Θ. — 23 ἐξᾶραι τὴν γλωτταν ἢ ἐξείραι. ἀντὶ τοῦ ἀνασπάσαι, ἐκλύσαι Θ.

379, 25 ἐπιγινωσόμεθα V., qui om. πολυπραγμονήσομεν.

381, 29 νόσημα. Vid. Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 3, p. 656. DIND.

382, 34 παιανική Θ. — 35 πρῶτον καὶ τρίτον. Legebatur πρῶτον, δεύτερον. In V. est ἄ β γ. Id est ἄ καὶ γ DIND. — 2 εἰλήραμεν Θ. — 4 ἀναιδείαν ὑπερηκόντισέ τις ναυτικῶν Θ. Verba corrupta. — 6 αὐτοῦ V. Θ. τὴν — δοκεῖ et 7 θαυμάζει om. Θ. — 8 ἀνδρείαν Ald.

385 Οἶον οὐ φαῦλον et οὐδὲ ἀνόητον om. Θ.

387, 23 μάλα Θ. pro μεγάλα.

388, 27 μεταλαμβανομένων Θ. Dindorfius conjicit μεσολαβούντων vel μέσον λαμβανόντων. — 28 τούτου κρείττονων γενομένων Kusterus. τοῦ κρείττονος γενομένου (γινομένων Θ.) Ald.

392, 32 οὕτως V. — 36 ποιήσας Θ. — 39 σπείροντα Θ. — 40 προσπορίζειν Θ.

393, 42 τοῦ τῶν αἵχμ. Θ. — 43 Λακεδαιμονίων, οὐς ζῶντας ἄξειν Kusterus. οὐς ζῶντας ἔξειν Λακεδαιμονίων Ald. — 44 ἐμπροθεσμῶν Θ.

395 ἐνεόν Suidas s. Μακκοῦ. Legebatur ἐν ἔθει.

400, 1 δοκίμων ἄγαν Θ. et Suidas s. Κώδιον. εὐδοκίμων ἄγαν V. ἄγαν εὐδοκίμων Ald. — 3 post μισῶ Suidas ponit illa ὡς ἐνουρητὴν οὖν καὶ μέθυσον διαβάλλει τὸν Κρατῖνον. Tum pergit ὅθεν καὶ παρο-

ξυνθείς. — 4 τοῦ om. V. — 6 δὲ κέρχεται Suidas. Legebatur τε κερχήμενον. — 9 αὐτῷ Θ. αὐτοῦ Ald. et Suidas, qui λαθεῖν, et παρατυχόντας, pro quo legebatur περιτυχόντας. — 10 ποιῆσαι Θ. περιποιῆσαι Ald. ποιῆσαι Suidas. — 12 αὐτὸν Θ. Deinde Meinekius Hist. Com. p. 48 μὴ κωμωδοῖη μηκέτι, σχολάζει δὲ τῇ μ. Legebatur μὴ κωμωδοῖη ἢ μηκέτι σχολάζει τῇ. In Θ. ὅτι μηκέτι κωμωδοῖη σχολάζει τῇ. Apud Suidam ὅτι μὴ κωμωδοῖη μηκέτι μηδὲ συγγράφει, σχολάζει δὲ τῇ μ. Sequentia non habet Suidas. — 13 παλυμαθείας Θ. — 14 ἐπανατρέψαι Bentleius. ἐπαναστρέψαι Ald. — 15 βουλόμενος Θ. βούλομαι γ' Bentleius. Fritschius Quaest. Aristoph. I, p. 263, βούλομ' εἰς τὸν νῦν λόγον. — πρότερον om. V. — 16 ἔχων γυναῖκα Θ. γυναῖκ' ἔχων—πρὸς ἑτέραν om. V. κακῶς Bentleius. Ceterum hæc tam corrupta et defecta sunt ut ex conjectura restitui nequeant. — 20 οὖν κώδιον αὐτοῦ, ἵνα Θ.

401, 24 ἀραῖς V. ἀρῶν G.

402, 27 δὲ εἶρηκε Θ. — 28 ὡς ἀπὸ Θ.

404, 35 προέλθοις V. — 36 ἔδοξε γὰρ ὁ Κλέων Suidas s. Ω̄ περί πάντα. Idem τοῦ—κατορθώματος. — 40 περιγίνεσθαι Θ. — τὸ ἔργον post κάμνοντος addit V. — 41 προαιρ. ἐστὶν ἔλεγχος Suidas s. Ἐνθεσις. — 45 τὴν τροφήν. ἔνθεν (scr. ἐνθεσις) γὰρ ἡ τροφή. τὴν ἐν τῷ V.

405, 48 corrigendum ἐπὶ συμφ. ex versu Aristophanis. DIND.

407, 51 οὖν οὗτος V. — 53 ἐντ. τέθεικε Θ. Idem ἐπὶ τῶν νεωτέρων τοῦ πράγματος ἔχοντος. — 2 ἀνάγοντα, 3 ἀνακρουόμενον Θ. — 4 legebatur πυρροπίτην. «Codex Taurinensis 165, fol. 52, ad vocem παιδοπίτης recitat ea quæ scholiastes Aristophanis habet, atque scribit τοῦτον δὲ ὁ Κρατινὸς πυρροπίτην λέγει. Mendose πυρροπίτην dat scholiastes atque Eustathius ad Iliad. Γ, p. 287.» PEYRON. ad Etymol. M. p. 999. — 5 παρέχοντος V.

408, 10 βάκχος Θ. — 11 ἔφερον Θ. — Ξενοφάνης Kusterus. Legebatur Ξενοφάντης. — 12 libri ἐστῆσι. ἐλάτε Θ. ἐλάτῃ V. περί δῶμα πυκινόν Θ. — 13 στεφάνου Θ. et Suidas s. Βάκχος. στεφάνης Eudocia Violar. p. 87. — N. ἐν ᾧ καὶ τῶν Θ. — 15 libri βάκχοισι. Deinde περί ἄνθη στέφαντες V. πολυανθέσιν ἐστέφαντο Suidas.

409 om. Θ. διπλῆ καὶ στίχοι ἴαμβοι λβ', ὧν τελευταῖος, ἀνὴρ ἂν ἠδέως λάβοι V., reliquis omissis.

411, 29 καὶ post ὑποστὰς om. V. Θ. — 30 scribendum Ἀκαρνᾶνας vel Ἀκαρνάνων.

414, 37 ἀποβλήμια Ald. Pergit Θ. ἢ τῶν κ. — ἥτις ἦν λίπος Θ. — 40 θυμῷ V. — 41 εἰς additum ex Suida s. Ἀπομαγαθία. Ald. καὶ τὸ λίπος. — 42 ἐρρίπτουν Suidas, et ᾤ. δ Ald. — 43 ἀπεμάττοντο

Θ. — 44 ἀπερίπτουν V. ἀπερίπτων G. ἀπέριπτον Θ. ἐπερίπτουν Ald. ἀπέριπτον Suidas.

416, 48 χρυσάρον δ' V. — 5 addit Ald. καὶ κόβαλεια ἢ προσποιήτος μετὰ ἀπάτης παιδιὰ καὶ κόβαλος δ' αὐτῇ χρώμενος. ἔοικε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος δευτέρῳ Ἀτθίδος. «οὐ γὰρ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον νομιστέον τὸν Διόνυσον. Ἄριστοτέλης δὲ ἐν δευτέρῳ ζῶων ἱστορίας τὸν ὠτὸν φησι κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἀλίσκεσθαι. Quæ illata sunt ex Harpocrate s. Κοβαλεία.

419, 6 παρομιώδης ὁ λόγος. ἴλ. Θ. — 7 τὸ δὲ λέγει, ἔστιν V.

422, 23 μετὰ τῶν χελιδόνων Θ. — 28 κνησμονήν V. κνήθειν Θ. κνησμόν G. κνηστῖαν dixit scholiasta Vesp. 884. — 29 χρεᾶσαι V., non G. Addit Ald. Ἄλλως. ἀκαλήφη κνίδη, καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογγυλίον τι. Φερεκράτης Αὐτομόλοις «νῆ τὴν Δήμητρον ἀνιαρόν ἦν τὸ κακῶς ἄδοντος ἀκούειν βουλομένη γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανώσθαι.» τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ζῶων, καὶ Θεόφραστος ἐν ἐβδόμῳ φυτικῶν. Quæ illata sunt ex Suida (s. Ἀκαλήφη), qui non ex scholiasta Aristophanis scripsit, sed e grammatico Bekkeri Anecd. p. 370, 18. DIND.

424, 31 τὸ μεταξὺ Suidas s. Κοχώνη. καὶ Ald. Suidæ locum om. codices Gaisfordi. Post ἰσχίον addit Suidas τὸ κοινῶς καλούμενον μεσόσκελον. — 32 libri σκηναῖς. Θ. ἀπολαμβανούσαις. — 33 συσπᾶσαι Θ. Legebatur συσπᾶσθαι. Est ἀλλὰ συσπᾶσαι exitus trimetri. — τὰς κοχώνας. Fortasse τὰ κοχώννα. DIND. — 34 Ἀρχίππῳ. Nomen fabulæ Πίνων addit Pollux 2, 183. — 35 οὐδετέρως. Annotatio grammatici pravo accentu decepti. DIND.

426, 36 glossam προστήσεται habet V., om. G. — 39 pro καὶ προῖδειν in V. ἀλλὰ καὶ συ προηδεῖν, in G. ὡς προειδεῖν. — συνιδεῖν τῶν ἄλλων πλέον Θ.

427 τῶν πραγμάτων πρόδηλον Θ.

428, 47 φησὶν Θ. — 50 ἐν τῷ προκτῷ ε κλέπτων Θ. κρέας V. καὶ om. Θ. — 51 ἤσθιεν αὐτὸς Θ. Idem ἀσέθειαν. — 52 ὡς μὴ V. Θ. καὶ μὴ G. περὶ τὴν V. τὰ om. V. Θ.

430, 3 καθήμενος Θ.

431, 5 Πάλιν om. G. — 7 δι' αὐτῶν, et 11 τῆς om. Θ. — 12 αὐτῷ V. Θ. — 13 καθὼς καὶ βούλεται, 14 ἐπὶ μηδεμιᾷ Θ.

433, 22 σε Θ. — 26 λοιδορεῖσθαι Θ.

434, 29 κατὰ τῆς Θ. — 31 λέγεται πόλις τῆς πύλου καὶ τὸ ὕδωρ δ' ὑρεται εἰς τὴν ναῦν Θ. — 35 scribebatur εἰσδέχεται. — 36 ζητητέον om. Θ. — 37 τοῦτο, 40 σκοπεῖν θέλει, et οὐδὲ, 41 καὶ ὄντι κινῆσαι καὶ ταραξαι τὴν γῆν τε καὶ τὴν θάλ. Θ., ex

quo ασφαλές additum. — 44 τῆς ἀντλίας Θ., qui 45-47 omittit.

435 μου ἐγγανῆ habet Suidas s. Καταπρόιξη. Addit Ald. καταγελάσεις μου χωρίς ζημίας· προῖκα γὰρ ἔλεγον τὴν ζημίαν. καὶ ἀλλαγῶ (Thesm. 566) « οὗτοι μὰ τὸ θεὸν σὺ καταπρόιξει λέγουσα ταυτί. » ἢ πρὸ δὲ ἀντὶ τῆς παρά. προῖκνείσθαι. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἔξεσθαι, ὃ ἔστι δωρεάν τινα λαβεῖν. Ἡρόδοτος « οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὦδε λωθησόμενος καταπρόιζεται. » Ἀρχιλόγος « εὐ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπρόιζεται. » Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν ἐπιμερισμοῖς παρά τὸ ἴσσω φησί. καὶ Ἀρχιλόγος « προτείνω χεῖρα καὶ προίσσομαι. » Quae interpolata sunt ex Suida s. Καταπρόιζεται.

436, 1 ἢ καὶ om. Θ. καὶ om. V. — 3 κάλους Θ.

437, 8 πρίσας αὐτὸν V. — 11 πνεῖν additum ex Θ. — 14 νότον. Stulte: nam Caecias a solstitio aestivo flat. BENTL. — 16 κακίαν καὶ συκοφαντίαν Θ. — 17 αὐτὸν Θ. — 18 κάκ' ἐρ' αὐτὸν ἔλκων ὡς ὁ κακίας νέφη Bentleius. Aliorum scriptorum locos qui hoc proverbio usi sunt indicarunt Wytenbachius ad Plutarchi Moral. p. 88, D, vol. 6, p. 621, et Schneiderus ad Theophrast. vol. 4, p. 701. DIND.

438, 23 Ἀθηναίους Θ. — 24 οἱ om. V. Θ. — 25 σφῶν Dobræus. Legebatur ἐφ' ὧν. — 26 ἐξανδραποδήσαντες V. — 32 αὐτοῦ Θ. — 33 μὴ ἄλλως Valckenar. ad Herodot. 4, 77. Legebatur μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ. Dind. conjicit μὴ τὴν ἄλλως. — 34 τὸν om. V. Θ. — 35 legebatur προβάλλεσθαι.

439, 37 τὸν Κλέωνα. Imo τὸν ἀλλαντοπόλῃν, ut nota haec cum praecedentibus conveniat. Kusr. — 38 τῶν ταλάντων V. Θ. — 39 ἐνδοῦναι om. Θ.

440, 43 πρ. καλοῦσι καὶ οὕτως Θ. — 45 ὑπερῖδη V.

441, 4 κακίαν καὶ συκοφαντίαν Θ. — 5 ἔφη Θ. ἑαυτοῦ γίνεσθαι V.

442, 9 γὰρ om. Θ. — 10 φησί γὰρ ἔτι Θ. ἑκατονταλάντους Dobræus. ἑκατὸν Θ. δέκα V. Ald.

445, 13 Κυλωνίου, 14 συγκλεισθέντες, 17 αὐτὸν Θ. — 20 Μεγαρίδου V. — 21 θυγατέρα Θ. γυναῖκα Ald. — 24 προσλαμβάνει Θ. — 26 ἐλήστανε καὶ additum ex Θ. Idem ἐλήφθη δὲ καὶ. V. ἔλ. δὲ φησι καὶ. — 29 ἀποσπάσαντες Portus. ἀπαντήσαντες V. Θ. ἀπατήσαντες Ald. τοὺς δὲ V. Θ. — 33-38 om. Θ. In fine addit Ald. ἐκλήθησαν δ' ἐντεῦθεν οἱ ἀλιτήριοι. λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον· ἀπὸ γούν ἐκεῖνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίου ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιοῦντων, ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. Ἔστι δὲ καὶ παραγώγως ἀπὸ τοῦ ἀλιτραίνειν, ὃ ἔστιν ἀμαρτάνειν. λαμβάνεται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀντὶ τοῦ ἀστοχησάντων καὶ ἀπατηγόντων. Inserta sunt ex Suida s.

Ἀλιτήριοι, qui a grammatico Bekkei sumit Anecd. p. 377. DIND.

448, 39 φρουροῦσι V.

449, 44 εἶπερ τῆ Ald. — 46 ὁ om. V. Θ. — 52 videtur aliquid desse: nam sententia certe imperfecta est; ea ita suppleri potest: γεγονέναι, τὸν ἀλλαντοπόλῃν ἀντιδιαβάλλειν τὸν Κλέωνα, ὡς ἐκ τῶν ἐπιβουλευσάντων cet. DUKER. — 54 Μυρίνη et mox Μυρίνην V.

452, 10 scribatur ἀνταράται, quod correxit Kusterus.

453, 13 διακελεύεται, 14 κῶλον αὐτοῦ Θ.

456, 17 κωλύσεις V. — 18 τοῦ κώλου τῶν ἐντέρων, 19 τοῖς αὐτὸν Θ.

462, 26 πολλοῖς τρόποις καὶ λόγοις ἐκέχρητο Θ.

463, 28 videtur συναρμύζοντες vel saltem συναρμυζόντες scripsisse. DIND.

464, 30 Ἀττικοὶ om. Suidas s. Ἀμαξουργοί, addit λέγουσι. Scholion om. Θ.

465, 45 τῆ πόλει—γενέσθαι Θ. Vulgo παρρησία.

468, 50 ἐπειδὴ ὁ Κλ. τεκτονικοῖς ἐχρήσατο ὀνόμασιν Θ. — 52 δὲ ἐπήνεγκεν Θ.

469, 3 τοῖς τῶν λ' Λακ. V. τοῖς ἀπὸ τῶν Λακ. Θ. — 5 ὄλεσθαι V.

471, 11 δουλείαν Θ. pro δοῦναι.

478, 22 sq. Ἀργείους καὶ Λακεδαιμονίους συνίεναι V. — 27 fortasse διαβολῆς οὐχ ἄπτεται τῆς. DIND. ἀπατᾶτε Θ.

481, 39 ἴδρις ὁ θεὸς λέγεται εἶναι Θ.

482, 45 ἔργου δ. ἴνα γ. καὶ π. ἐν πρότωι Θ.

485, 50 δραμῆ γὰρ scripsimus. V. δραμεῖται. Edebatur δραμῆ. — ἔμελλον θεύς. Θ. ἔμελλε θεύσσειναι Ald.

490, 8 βοτούλους Dobræus. Legebatur βούλους.

491, 10 ἄς ἔμελλε V.

492, 14 δὲ καλ. et κηρωματηταί Θ.

493, 16 τοδί Θ.

497, 30 κάκιστα δὴ τοῦτο ὁ πρῶτος διαβαλὼν Θ. — 37 ἐπτάμετρον δὲ ἔστι Θ. — 47 legebatur ἐξ Ἰολάου. Sed V. ἐξ Ἰοκλέους. V. Dindorfium ad fragmenta Sophoclis. δὲ add. V. Θ.

503, 2 ἐξῆς ἢ ἀναστροφή καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἐπίρρημα Θ., postremum etiam V. — 6 δ' om. V. — 7 ἐτέρων ἄπτων [sic] V.

507, 8-16 om. Θ. — 9 ἀνάπαιστοι V. — 10 μβ'. G. — 16 ὄλωις ἐκ Θ.

508, 22 ἀπῆρται Θ. ἀπῆρτηται Suidas s. Παράβασις. Deinde ἐστᾶσι μὲν Suidas. εἰ μὲν [sic cum lacuna] V. Ald. ἔμενε G. οἱ μὲν Θ. — 24 εἰ πρὸς τὴν V. εἰς τὴν Θ. — 26 τὸ θέατρον Suidas. Qui addit, εἶτα διελθόντες τὴν καλουμένην παρᾶβασιν, ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν προτέραν στάσιν. δῆλον δὲ ποιοῦσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταί, τὸ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν.

511, 40 ἐκπυρωθῆναι Suidas s. Ἐριώλη. — 41 εἰπεῖν V. ἄν om. V. Θ.

515 αὐτόν anonymus. αὐτούς Ald.

517, 47 ἐσχημάτιται Suidas s. Πειρῶν, qui 48 προσβάλλειν. Ald. προσβαλεῖν. — 49 ὡς V. Θ. — 50 σημειῶσαι V. Ald.

518, 53 τρόπον om. V.

519 om. Θ. — 4 τῶν ποιητῶν τουτέστι τοῖς V.

521, 9 φασὶ V.

522, 12 βαρβιτιστάς Suidas s. Μάγνης. Legebatur βαρβιτιστάς. Conf. Meinek. Hist. Com. p. 33 seq. — ἂν λέγοι Suidas, etiam in cod. Paris. A. (omittunt 3 codd. et ed. Mediol.) τάσσοσιν οἱ λόγοι V. τάσσοσιν ὀλίγοι Θ. τάσσοσιν οἱ λόγοι τοὺς βαρβιτιστάς ἂν λέγοι Ald. — 17 ἐγχείοντο V. τῷ βατραχείῳ Suidas. τῷ βατραχίῳ Ald. τῶν βατραχείων V. τῶν βατραχίων Θ.

526, 23 ἂν βέουσι Θ. βέουσι Ald. — 24 Φιλιππικῶν, 25 Πυθῶνος Θ. Legebatur τυρῶνος. — 26 αὐτὸς additum ex Θ. — 28 τροπὴν ταύτην Θ. — 30 Cratini versus attulerunt Suidas in Ἀφέλεια et in Δωδεκάκρουον στόμα, Tzetzes Hist. 8, 184, et Exegesi Homerica p. 12, 11. τοῦ βέουματος Suidas s. Ἀφέλεια. — 31 καναχοῦσι Suidas. Legebatur καναχοῦσι. τὸ στόμα Porsonus apud Kidd. ad Dawes. p. 356. — 32 εἰλισσὸς Θ. τῇ φάρυγγι V. Θ. et Suidas. τῇ φάρυγγι Porsonus. τί om. Suidas in Δωδ. εἴποιμ' ἔτι Dindorfius. Legebatur εἴποιμί σοι : sed σοι om. V. Θ., Suidas et Tzetz. — 33 ἐπιμύσει V. Θ. — 34 ἅπαντα ταῦτα om. Suidas, qui pro ποιήμασιν habet στόμασιν in Ἀφέλεια, λόγους in Δωδ.

527, 48 addit Ald. ἢ ἀφελῶς, ἀπλῶς. ὅν τὰ ἐπιτόλμα ἀφελῶς γράφειν. καὶ ἀφελῆς γυνή ἢ ἀπόνηρος καὶ δοσίπυγος, ὡς τὸ, « μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίην. » δύναται δὲ καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἀπλῶν, οἷον ἀπλῆς φράσεως. Quæ interpolata sunt ex Suida s. Ἀφελῆς. — στάσις (sic) — ποταμῶν a m. rec. habet V. — 49 τὰ ἄνω χρώματα Θ. — 52 sqq. glossam τοὺς περὶ Καλλίαν habet V., om. G.

529, 7 φησὶν ἑτέραν ἐν συμποσίῳ Θ. — 8 προκαταλαμβάνοντα V., non G. — 9 αὐτοῦ Θ. αὐτοῦς G.

530, 14 Εὐνειδῶν Fabricius. (V. Meinek. Hist. Com. p. 57.) Legebatur Εὐμενίδων. — 15 συντεταμένον V.

532, 21 ἐλεφάντινα addit Dindorf. ex Suida s. Ἡλεκτρα. — 23 ὠφθαλμισμένους Suidas s. h. v. et s. Ἡλεκτρα. Legebatur ἡσφαλισμένους. ἀσφαλισμένους V. — 24 uncis inclusa habet Suidas. — 27-29 om. Θ.

533 om. Θ. — 31 καθότων Suidas s. Ἀρμονία et s. Ἡλεκτρα. κραθῶτων V. χρομάτων Ald.

534, 41 τῇ Θ. — 42 φιλοστέφανος Suidas s. Κοινῶς. φιλήση idem. Legebatur νικήσει. Conf.

Meinek. Com. I, p. 222. — 43 μηδέπω Ald. et Suidas. Fort. μηδεπώποτε. — 44 δίψει Ald.

537, 53 Meinek. Hist. Com. p. 59 πρώτων. τὰ addit Kusterus. — 1 ἐξωνεῖτο τοὺς θεατὰς ... Fortasse ex aliorum comicorum, quos Crates adversarios habuit, fabulis petitum. MEINEK. Hist. Com. p. 62. — 2 τραγικός. Reponendum κωμικός, nisi is scholiastæ error est nostrum Cratetem cum philosopho eodemque tragædiarum poeta confundentis. MEINEK. p. 60 seq. — 3, 4 glossam λοιδορίας, μέμψεις habet V. Addit Ald. (ex Suida s. Στυφελισμούς) καὶ ἐν μυθικοῖς ἔτι στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν ὄστρακόνετα νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κείσθη.

538, 5 ἡδέως γράφων Θ. Sequentia om. V. Θ.

539, 9 ὑπονοίας conjicit Meinek. l. c. p. 61. — 10 τὰ γράμματα V. ἢ δ. τὸ κ. om. V. Θ. : habet Suidas s. Κραμβοτάτου. — 11 legebatur ἀπὸ τοῦ χρ. — 13 καράμβλη Θ. — 14 desideratur verbum aliquod, quale est βεβλασθηκέναι. DIND. — 16 scribebatur ἐπαφηκέναι. — 27 εἶναι δοκῆ Θ.

542, 40 legebatur μετηρῶμισται.

546, 49 θεῖν ἢ additum ex Θ. — 50 ὅταν γὰρ συν. ἐπὶ π. ἀριθμῶν V. Θ. — 51 scribebatur προέρχεται. — εἰς τοῦπροσθεν (sic) Θ. — 52 πέμψαι Θ. — 54 κωπ. ἐλαυνομένη, 1 ἐπαράτειν Θ. Vocabulum corruptum.

547, 8-10. Hæc nihil ad rem faciunt. Nam tempore Aristophanis poetæ comici et tragici carmina sua non amplius e plaustris recitabant, ut tempore Thespidis poetæ, sed, ut notum est, e scena theatri. KUST. Vide Bakium ad Cleomedem p. 435. DIND.

550, 12 φ. τῷ προσώπῳ Θ

551, 16 δὲ βουλ., 17 τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα Θ. — 20-25 τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν ἱαμβικὴν — ἀκατάληκτον (τῶν κ' χοριαμβικῶν ἔχον ἐπιμενιμένον ἀκατάληκτον Θ.) καὶ τὸ β' ὅμοιον ἀκατάληκτον καὶ τὸ γ' καὶ τὸ δ' (utrumque τὸ om. Θ.) ὅμοιον καὶ τὸ ε' χοριαμβικὸν ἀκατάληκτον καὶ τὸ ἕκτον καὶ ἑβδομον ὅμοιον καὶ τὸ ὄγδοον ἀκατάληκτον καὶ τὸ θ'. τὸ δὲ ι' (τὸ δέκατον Θ.) ἀναπαιστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τὰ δὲ λοιπὰ δ' ἀναπαιστικὰ τρίμετρα, τρία μὲν γλυκῶνεια, τὸ τελευταῖον δὲ φερεκράτειον V. Θ.

552, 31 καὶ κτυπεῖν om. Θ.

559, 45 δὲ τὸ ἀκρ. τὸ Ἄττικόν Θ.

561, 48 κρημνίτην Ald. — Εὐρίππος V.

563, 6 Ἄθ. καὶ ὁ Φορμίων περὶ V.

565, 9 τετράμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον V. — 10 Ἀριστοφάνης Kusterus. V. schol. ad Pac. 1127. Legebatur Ἀρίσταρχος.

566, 16 θεῶ Θ. — 19 ἀραιῶν Ald. ἐρεῶν Suidas, qui deinde εἶναι. ἐνεγέγραπτο δὲ ἐν αὐτῷ ὁ Ἔγκ. (Ἐκκέλαδος V.) — 24 ἐνεγράψαν τοὺς idem. τὰς ἀριστείας Ald. Quæ in fine addit Εὐριπίδης

Ἐκάβη (466) « ἡ Παλλάδος ἐν πόλει τὰς καλλιδέρφου Ἀθαναίας ἐν κροαίῳ πέπλω ζεύξομαι ἄρματι πώλους. »

570, 29 πελάγη V. πελάγει G.

571, 32 ψευδόπτωμα Suidas s. h. v. et s. Ἀπεψήσαμην. ψευδόπτωμα V. Ald.

574, 43 στίσιον Θ. hic et mox. — 47 τι om. V. — 52 μαχέσασθαι V. — 1 δεῖν om. Θ. — 4 τοῦ Κλέωνος Θ.

575, 13 ἑμοῦ τῶν τε, 14 διδόντων, 15 sq. τῇ πόλει ἄγ. Θ., ex quo 19 τὴν additum. — 20 στρατείας Θ.

580, 25 γαυριῶσθαι Suidas s. Κομᾶ. — 28 ἔλαιον ἀφειλομένοις (scr. ἀλειφομένοις) καὶ στάζουσι. σπλεγγίς δὲ ἡ ζύστρα τοῦ ἐλαίου. ἄλλως. κεκαρμένοις V. Θ. κεκαθαρμένοις Kusterus. — 29 μεταστῆναι τοὺς νέους. Videtur aliquid deesse: nimirum, τῆς πρότερον διαίτης: vel simile quid. Sensus enim est, Cineam et Phrinum auctores fuisse populo, ut iuvenes priorem vivendi rationem mutarent, sive ab ea discederent. Kust. Schneider. ad Aristotel. Polit. p. 110. DIND. — 32 scribatur Ἀππίων. Θ. Ἀσπίων. — 33 ἀπεστλ. et sequentia om. Θ. — 34 scribere praestat, ἔκκεκαθαρμένοις, ἀπομακτομένοις. Kust. — 38 corrige οὐδ' ἐστίν ex Suida s. Σπλεγγίς. αὐτῇ scholiasta Platonis p. 334 ed. Bekk. αὐτῇ Ald. DIND. — 40 Ald. γυναικῶν. ἡ δὲ σπλεγγίς τῶν πρὸς ἄλλο τι. οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιζύεσθαι ἀν τις αὐτῇ χρῆσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. Haec scholiis veteribus adsuta sunt ex Suida v. Σπλεγγίς: qui ea descripsit ex Alex. Aphrodis. in Topica p. 222. Kust.

581, 44 ἀρίστην V. — 48 τῆς νίκης V.

589, 52 ἦτις τοῖς V. — 1 συνέστηκε Θ. — 5 ἔστι δὲ καὶ ὅτε καὶ (καὶ om. G.) V. — 10 αἱ μὲν γυναῖκες om. Θ. — 13 γὰρ om. V.

595, 20 ὡσπερ Θ., qui om. 22-24. — 23 ἵππέων V.

597 in V. a m. rec. γράφεται ἐπαγωγούς, quod om. G.

600, 30 καὶ om. Θ. — 35 addit Ald. ἄλλως. κώθων εἶδος ἐκπώματος ὀστρακίνου, ἡ εἶδος ποτηρίου Λακωνικοῦ καὶ στρατηγικοῦ. ἐπειδὴ μεριστὸν ὕδωρ ἐλάμβανον οἱ ναῦται, κώθωνας εἶχον. Ἀππιανός « ἔφερε δὲ δῆλα συγκεκομμένην καὶ θεῖον ἐν κώθωσι. » καὶ κωθωνίσαι τὸ μεθύσαι, ὡς τὸ « ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνίζόμενος ἀφ' ἡμέρας. » Illata illa et huic scholio et Pacis 1094 sunt ex Suida s. Κώθων et Κωθωνίσαι.

602, 41 ἐπὶ τῶν ἵππων Θ. Deinde ἐπίφ. ἀττικῶν V. — 43 ἀποτελούμενος G. τελούμενος Θ.

603, 45 σαπφόραι Θ. — 46 scribatur σάμ. σάμα V. Θ. Conf. schol. Nub. 23.

604, 48 τῶν ἵππων Θ. — 50 τὸ πρῶτον Θ.

606, 53 τῆς παρ' G. — 1 δὲ καὶ Θ. τριφυλὸς V. τρυφιλὴς Θ. — 3 φέρεi Θ. ἐκάστη δὲ βοτάνη πόα λέ-

γεται. ἡ δὲ σμήγουσα πόα λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ Λυσία addit Ald., inserta ex Suida s. Πόα, qui accepit a Photio. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 496. DIND. — ἀντὶ λόγου Μηδικοῦ. Haec non capio. Puto scholiasten scripsisse, ἀντὶ χόρτου Μηδικοῦ. Nam paulo ante in hac ipsa nota πόα per χόρτος exponitur. Kust. ἀντὶ λώτου Μηδικοῦ Valckenarius in Diatrib. in Eurip. p. 131. Nihil mutandum. DIND. λόγου om. Θ. — 4 πεδιάς Hemsterh. apud Valckenar. Μηδείας V. Ald. Μηδείας Θ. — 5 εὐφορὸς τε ἦν V.

607, 9 μόνους additum ex Θ. — 12 ἐμπορίαν V., non G. ἐπήρειαν Θ.

608, 13 ἔφη Θ. ἔφη Ald. — 19 prius καὶ om. V.

609, 27 Παλαίμωνι V. — 29 σ' om. Θ.

615, 45 ἐποίησαν Θ.

616, 50 ὁπῶν κώλων Θ. ἐπτάκωλος V. — 51 τρο-
τρίμετρον

χαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν. τὸ β' ἐν Θ. — 53 τετράρρυθμον et infra δῆρυθμον V. Θ.

624 in V. est διπλοῖ (scr. διπλῆ). στίχοι ἑαυτοὶ τρεῖς μετὰ ἀκαταλήκτων νθ' (quæ om. G.) et l. 26 ἔλασιβροντα. — 31 τραχέως Suidas. Legebatur ταχέως. Θ. ὅστις ταχ. ἐφθ. ἡ ὅτι τραχεῖαν. Deinde ὡς ταχέως Suidas. Legebatur ὡς ταχεῖαν. Sequentia om. Suidas. — 32 ἡ πρὸς Θ. — 34 τὴν γῆν post σαλεύειν V. Θ. — 35 τοῦ om. Θ. Idem παροξυτό-
ως, 36 ἔλασιβροντα.

627, 42 εἰς τέτταρα Suidas s. Ἴππεις: qui ζυγίτας addit. — 47 ἦτους Suidas. — 49 γένοιτο, ἵππον ἕκαστον Suidas. Legebatur γένηται ἵππων, ἕκαστος. — 50 τὸ μὲν πρῶτον ἐξῆκαστοι Suidas et qui μὲν τοπρῶτον post ἀριθμὸν ponit Θ. Legebatur τὸ μὲν πρότερον γ'. — 51 ἀριθμὸν. μετὰ δὲ Θ. πληθυνούσης Suidas. — 1 ἐπιτιμᾶν addidi ex Suida. Error grammatici, qui fluxisse videtur ex Acharn. 6. DIND. — 2 παρ' αὐτοῖς om. Θ. οἷς οὐκ ἐφέιτο ἀρχεῖν Suidas. — 3 ἡ. Corrigendum videtur εἰ μὴ. ἀλλ' ἡ Suidæ ed. Mediol.: sed ἀλλ' om. codices Gaisfordi. DIND. καὶ om. Suidas.

628, 10 ἀποσπάσματα Θ.

630, 15 ἀτράφους, 18 ψευδατραφύζους Θ. hic et infra.

631, 29 δὲ om. V. Scholion om. Θ.

634, 34 προσφέρεται Θ. — 35 Ἄλλως om. Θ, qui deinde αὐτὸν καὶ θρασύνων. — 36 ἔπλασε V. — 37 σκύταλοι, 38 πον. καὶ εὐτ. Θ. De hoc nomine Σκίτων vide Dobræum ad Photium p. 789. — 39 γναφεύς Θ. — 41 ἀνόητα κοοῦντες om. V. ἡλέματα κοοῦντες Suidas s. Κοάλεμοι. — 44 ἐπωνυμίαν Θ. — 48 δ' om. V.

636, 54 ὅτε Θ. ἐπεκαλούμην Ald.

639, 5 παρείληψε restituit Dindorfus. Conf.

schol. ad v. 721, ubi παρέλαβε in re eadem. Legebatur παρείλε.

640, 9 προσήνεγκε τὰ τοιαῦτα Θ.

641, 10 τὸ Θ. τὸν V. τὴν Ald. 11 θυσιαστηρίου, 12 καταληπτέον Θ. ἄς τινὲς Suidæ codex Leid. s. Κιγκλίδας. Legebatur ἄστινας, δικλειδάς Θ. φασίν additum ex Suida. ἰδίως om. Θ. — 13 ἀνώξε V. ἠνώξε Θ. — 16 sqq. Glossam ὁ Πελοποννησιακὸς δηλονότι habet V., om. G.

645, 20, 21 om. V. Θ. Post ἄγαν addit Ald. αἷς ὁ πηλὸς γένεσις ἐστὶ πάνυ ἰλυώδης, ὅταν συστῆ καὶ γένηται μέλας, φύσει τινὶ ἀπορρητῆ εἰς ζῶα μεταβάλλεται πάμπόλλα. οὐδὲν δὲ δέονται τροφῆς. ἀπόχρηγε μὴν ἀλλήλας περιλιχμήσασθαι. ἄγρα δὲ αὐτῶν εἴματα λεπτά· εἰς δὲ ἄλλων ἰχθύων θήραν ἤκιστον. συμβαίνει δὲ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἔψεσθαι. ὅθεν καὶ παροϊμία, ἀφύα ἐς πῦρ, ἐπὶ τῶν τέλος οὕζυ λαμβανόντων. ἐνικῶς δὲ οὗτος ἐν Ταγηνισταῖς εἶπεν ἀφύη· ἐν ἄλλοις δ' αἰεὶ πληθυντικῶς τὰς ἀφύας, λέγεται δὲ καὶ ἀφρός διὰ τὴν λευκότητα. ἐστὶ δὲ ἡ παρὰ πολλῶν λεγομένη ἔγγραυλις. καὶ ἀφύων τιμὴ τὸ ἔλαιον, ἐπεὶ ἐν αὐτῶν ἔψονται. καὶ ἀφύας φαληρικὰς τὰς μεγάλας. Φαληρεὺς δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ἐστὶ δὲ γένη πλείονα. ἡ μὲν ἀφρίτις λεγομένη, ἥτις οὐ γίνεταί ἀπὸ γόνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῆ θαλάσσης ἀφροῦ καὶ πηλοῦ ἰλυώδους, ὡς ἀνωτέρω ἔρρηθη. ἕτερα δὲ ἐστὶν ἡ λεγομένη κωβίτις, ἡ γίνεταί ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμω φερομένων κωβιῶν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἕτεραί, αἱ ἐγκρασίχοιοι καλοῦνται. καὶ ἄλλη, ἥτις ἐστὶ γένος μαινίδων. καὶ ἄλλη ἐκ τῆς μεμβράδος. καὶ ἄλλη ἐκ τῶν μικρῶν κωστρέων. ἐστὶ δὲ προηγουμένη ἡ ἀφρίτις. Priora αἷς — ἔψεσθαι illata sunt non sine scripturæ vitiis ex Eliano N. A. 2, 22, reliqua ex Suida sunt transcripta s. Ἀφύα. DIND. — 22 εὐωνοτέρους V.

646, 26 τὸ V. Θ. — 27 τὴν ναυτικὴν Θ.

648, 32 οἶον et 33 καὶ om. Θ. αὐτῶ V.

650, 37 sic codices et Suidas s. Δημιουργός. τὰς παρασετώσας — γυναικίας Ald.

651, 43 ἥσθοντο καὶ V. Θ.

658, 52 ἐν ταῖς, 54 βόλιτοι δὲ λέγονται οἱ Θ. — 5 δίκη Dindorfius. Legebatur δίκηην.

660, 11 Καλλιμάρχος (sic) πολεμάρχος Θ. πολεμάρχος Ald. — 13 ἂν πάλιν Θ. — 15 χιμάρους Θ. cum altero inter lineas.

662, 18 scribebatur θρίσας.

663, 21 ἀπέδλεψεν Ald. — 22 προσέθετο V. παρ' Ὀμήρω Θ.

665, 28 δήμου om. V. ἄρχοντος G.

673 ἔρρητῶ· τουτέστιν οὐδεμίαν φρ. π. ποιούμεθα Θ.

675, 42 ὑπήγοντο Ald. — 44 δρύφακτοι δὲ εἰσι τὰ Θ. — 45 post ξύλα sequentia et 49-51 om. Θ.

680 lemma Aldinum ὑπερεπήνον. Sed refe-

runtur hæc ad ὑπερεπιπέζοντο, quod ponit Suidas s. h. v. Γράφεται καὶ om. Θ. et Suidas. Et recte fortasse. DIND. — 4 με om. Θ. οἶον om. Suid.

683 glossam κεκοσμημένον habet V., om. G.

692, 26 λέγεται Θ. — 30 δὲ om. V.

693 γράφεται καταπινομένος V. a m. rec., quod om. G. — 37 ἀπὸ (pro λείπει) δὲ τοῦ ὡς Θ.

694, 43 ἀνθυποσχόμενος Θ.

696, 3 κεραυνοῖς Θ. — 5 ψυλόεντες, Suidas s. Κεραυνός addit οἱ τῆ ψάσει ὀλλύντες. ἀργῆται Θ., qui om. 7-13, 17-20.

698, 22 ἡ — ξενισθῆναι om. V. — 28 ἐκβάλω σέ V. ἐκβάλω τῆς γῆς ταύτης Θ. — 29 ἐκφαγῶ Θ.

700, 32 ἀνατιθεῖς V. — 33 καὶ om. Θ.

708, 53 πάλιν. Lemma ἀπονυχῶ σου præfixum in Ald. πρὸς μαγειρον ἔσκωψε Θ.

709, 2 ἀποκλείω, ἀποφράζω Θ. Omittit Suidas s. Ἀπονυχῶ, nec apta sunt huic verbo interpretando. Ad aliam lectionem ἀπομυχιῶ refert Dobraeus. DIND.

711, 9 μᾶλλον ἰσχ. et εἶπε Θ., qui om. 9 τὸ κάκ. et sequentia ad l. 17.

716, 21 addit Ald. τίθας οὖν τὰς τροφούς, τὰς μάμμιας, ὡς τὸ « ὅσα δὲ ἀργία μεμάρανται καὶ βαθυμία διέφθαρται μειράκια, ταῖς τίθαις ἀπομύττειν καὶ ταῖς γυναιξὶ λούειν ἀποπέμψατε, καὶ θρυπτόμενα παρὰ ταύταις, στωμύλλεσθαι καὶ λαλεῖν περὶ χρόκης καὶ στημόνων ἔσσωμεν. » Inserta ex Suida s. Τίθη.

717, 23 τῆς βραδιουγίας Θ. — 25 μὴ δύπασας V. μὴ σύμπασας G. τὰς et 26 τὰ παιδία om. Θ. — 28 τοῖς παιδίοις, 33 ἐπὶ τῷ θηλάζειν τὰ βρέφη Θ. — 34 παρὰ additum ex Suida s. Κατασπᾶν. — 36, 37 om. Θ., εὐρὺν — πένητα om. V.

721 om. Θ.

723, 43 εὐδοκιμεῖν Θ.

725, 50 αὐτῶ Θ. — 52 idem om. δῆτα.

729. Cum hoc scholio comparandum schol. Pluti v. 1055. — 6 οἰκουμένην χώραν Θ. — 8 legebatur Ἀθηναίων. Correctum ex schol. Pluti θύσιαν—Ἀθηναίων om. V. — 11 τὰς om. Θ. — 12 Ἄβαριν Maussac. ad Harpocrat. p. 8, et est apud Suidam s. Ἄβαρις. Legebatur βάρην. τὴν om. V. — 14 Ἀβάριδος Maussacus. Legebatur Βαρίδας. βρασίδης Θ. Ald. addit, τινὲς δὲ τὸν Θησέα φασὶ καθ' ὃν καιρὸν εἰς Κρήτην ἔπλει προσχόντα Δῆλῳ διὰ χειμῶνα, εὐξασθαι τῷ Ἀπόλλωνι καταστέψεσθαι κλάδοις ἐλαίας, ὅταν σωθῆ τὸν Μινώταυρον ἀποκτείνας, καὶ θυσιάσειν. καὶ τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψαντα ἐψῆσαι χύτραν ἀθάρας καὶ ἔτρους, καὶ βωμόν ἰδρύσασθαι. διὸ καὶ Πυανέβια δοκεῖ λέγεσθαι ὅσον κυαμέβια. τὸ γὰρ πρότερον τοὺς κυάμους, πυάνους ἐκάλουν. ἦγον δὲ ἔσθ' ὅτε ἐπὶ τῆ ἀποτροπῇ λοιμῶν. ἦδον δὲ παῖδες. Quæ illata ex Suida s. Εἰρεσιώνη, λέγεται γὰρ Θησέα in τινὲς δὲ τὸν Θησέα φασὶ mu-

tato. De 17-19 vide ad schol. Pluti citatum. 18 ἀνεψήσασθαι Ald., quæ post 19 addit, μετὰ δὲ τὴν ἐορτὴν ἔξω τῶν ἀγρῶν τιθέασι παρ' αὐτὰς τὰς θύρας. Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσίων, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης τὴν πόλιν, θαλλόν φησι καταστέψαντας ἐρίους ἰκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι. Hæc quoque ex Suida illata, qui non ex scholiasta sumpsit, sed ex Pausaniæ Lexico, de quo vid. Eustath. p. 1283. DIND.— 20 ὄραισιν Θ.— 22 scribebatur περιειλημμένους. τό τε θάλος ἐρίους (ἐρίοισι Θ.) περιειλημμένον V. Θ.— 24 θαλῶν V. Deinde ὁπώραι, si quid mutandum sit, proponit Porsonus.

742 scholia invertit Θ., ex quo 38 ἄμα δὲ et καὶ addita.

743, 44 ὁμηρικὸν ἔξευρ. V., ex quo 45 alterum μόνος additum.— 48 αὐτῷ Θ.

748 καὶ ἀντ. τίς ἐστί σοι Θ.

749, 54 ἐκκλησι. τοπαλαῖον Θ.

751, 2 χρῆναι παρ. Θ. παρῆναι V.

755, 7 Σῦκα om. Θ.— 9 κατεσθίουσι Θ. τρόπον om. V.— 11 εὐχερῶς οὐδὲν Θ.— 14 ἐν et 15 αὐτῶν om. Θ.— 19 μελιττουργοί, 21 καὶ χειμ., 24 ῥίπτουσι—ποσὶ Θ. Legebatur τρίβουσιν—παισὶ. In V. ταῖς μελίτταις τρίβουσιν, intermediis omissis.— 25 et sequentia om. Θ. περιτιθέντες Berglerus. Legebatur παρατιθέντες.

756 habent V. Θ. διπλῆ καὶ στίχοι (διπλῆ ἰσ' στίχων Θ.) ε', ὧν δ' μὲν α' καὶ δ' καὶ ε' ἵαμβοι τετραμέτροι καταληκτικοί, δ' δὲ β' καὶ γ' (δ' γ' V.) ἐξ ἰάμβων διμέτρων, εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον διπλῆ ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτικῆ, ὑφ' δ' (οὗ Θ.) διπλῆ καὶ ἐξῆς (ἐξ Θ.) στίχοι (στίχων Θ.) ὁμοίως ζ' (ζ' om. Θ.)—40 Εὐριπίδου. Vide Hephaest. p. 94 ed. Gaisf.— 47 et seqq. om. Θ. Post 51 addit Ald. ὁμοία δὲ τῇ, πάντα λίθον κίνει. τοῦ γὰρ Μαρδονίου ἠττηθέντος ἐν Πλαταιαῖς, φήμη κατεῖχεν ὡς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς θησαυρὸν κατορύξας ἀπολελοῖποι. πριάμενος οὖν Πολυκράτης ὁ Ἀθηναῖος τὸν τόπον πολλὸν χρόνον ἐξήτει. ὡς δὲ οὐδὲν ἐπέβαινε, πέμψας εἰς Δελφοὺς ἐπηρώτα πῶς ἂν εἴροι. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαι φασί, πάντα λίθον κίνει. καὶ ἐν ἐπιγράμματι

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
ὠνῆρ τοὺς Μουσειῶν πάντας ἔσεισε κάλως.

Inserta sunt ex Suida s. Πάντα κάλων, additis Crinagoræ versibus, qui leguntur in Anthol. Palat. vol. 2, p. 193. DIND.— 4 αὐτοῦ Suidas s. Κάλως αὐτόν Ald.— 6 in mente habuit Homericum θούρος Ἄρης. Etiam 8-16 om. Θ.

759, 9 συνέτους V.

762, 21 om. Θ.— 22 μολίθινον V.— 23 δ. ἐσκευασμένον Θ.— 26 Ἀγρίους Kusterus. Legeba-

tur Ἀγροῖς.— 27 κερούχος, δὲ Salmas. Exerc. Plin. p. 402. Legebatur κέρδος.— 28 τοῦ δάφους V. τοῦ δάφους G.— 29 Thucydidis locus est 7, 41, ubi scholiastes eisdem versus Pherecratis expressit, quod observavit Meinek. Com. I, p. 258.— 30 addit Ald. τὴν ἐξηρητημένον ἔχουσαν δελφίνα τοιοῦτον· ἐν γὰρ τῇ ἐβδόμῃ «ἐπειτα» φησὶν «αὐτοὺς αἰ κεραΐαι ὑπὲρ τῶν εὐπλῶν αἰ ἀπὸ τῶν ὀλκάδων δελφίνοφόροι ἤρμεναι ἐκώλυον.» Δελφίνιον δὲ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον, ἐνθα ἦν τὸ ἐν Δελφίνιῳ δικαστήριον. καὶ χωρίον ἐν Χίῳ.— 32 εἰς αὐτὴν V.

766, 42 μηδὲν σπουδαῖον διαπραξάμενος (διαπραττόμενος V.) Ἄλλως. μηδὲν V. Ald.— 43 γὰρ om. V.

767, 51 ἀθήναις Kusterus: de quo voc. v. Ducang. Legebatur σαγήναις. Sequentia, τουτέστιν (sic pro Ἄλλως) in principio scholii habet V., om. Θ.

768, 1 στηθαῖοι, 6 τεμνομένας Θ.— 7 ἴν' ἦ om. V. Θ.

770, 13 αὐτοῖς τοῖς περικόμεμασι τῶν κρεῶν εἰ μὴ σε φίλῳ Θ., in quo sequuntur 8-11.— 14 Εἰρήμασιν om. Θ.— 15 πιστεύσεις, 16 δευτερον Θ. ἔρκ. μέγαν V.

771, 20 παρείληψε τοῦ αὐτοῦ τὸν ἔρκον Θ., ex quo καὶ Ὀμ.—(22) πράσου additum. Ald. παρείληπται.— 23. Totum hunc locum scholiastæ descripsit Phavorinus v. Μυττωτῶ: apud quem plenius legitur, πρὸς τὸν Ὀμηρικὸν κυκεῶνα: unde scholiastes supplendus est. Kust.

772, 29 κρέατα V. Ald.— 31 ἀλλ' om. V.— 32 legendum videtur ὡς καὶ ταύτην.— 34, 35 ad δῆμος, et 41 ἦσαν τε καὶ om. Θ.

778, 2 τῶν τοῦ ἀλλ. Θ.

780, 3 σῶν om. Θ.— 15 ἐκδύειν Θ.

781, 8 τῆς Ἀττικῆς om. V. ἦν ἐνώρμησε Θ. ἀνώρμησαν Ald. ἐνωρμίσαντο vel ἐνωρμίσατο Suidæ libri s. Διεξιφίσω.— 9 Ἀρτάβαζος. Immo Ἀρταφέρνης: v. Herodot. 6, 119; 7, 10. Conf. schol. Acharn. 84.— 11 αὐτῷ Suidæ codices.— 13 seq. καὶ οὕτω—δυνάμειος V. Θ. et Suidas. ὡς ἐξισωθῆναι τὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν τῇ Περσῶν Ald. Post δυνάμειος V. Θ. τῆς Περσικῆς καὶ addunt, τῆς τε Περσικῆς δυνάμειος περιεγέγοντο καὶ Suidæ edit. Mediol., omittunt codices Gaisfordi.— 16 fortasse στόλον addendum post Περσῶν. DIND.

782, 18 σεμνολ. τὰ ἐκείνων om. V. τὰ ἐκείνων om. Θ. τὰ ἐκείνων κατορθώματα Suidas.

785, 28 δὲ om. Θ. Dübnero legendum videtur ἀπὸ δὲ, non ἀντὶ.— 32 γὰρ ἐν ταύτῃ Ald. et Suidas.— 34 πέτρα ἐστίν, 39 ἐκαθέσθη Suidas, omit-tens 40 ἔρ.— 47.

786, 49 ἐστὶ θαυμ. Θ.— 52 πολλάκις om. V.

— 53 ἀπήνεγκαν Θ. — 54 φθάσ. δὲ V. — 1 τοῦτό γέ τοι Ald

788,6 εἶλες δὲ om. V. Θ. et ἤγρευσας—ἐποίησας ante δελεάσασιν ponunt.

791, 7, 8 om. Θ. Post θείναι Ald. addit καὶ ἀλλαχοῦ (Eccles. 121), περιδου καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ. καὶ αἰθίς (Ach. 772), εἰ βούλει περιδου μοι περι θυμίτιδος ἀλῶν, τούτεστι συνθήκας ποιησώμεθα. — 8 γε om. V. τρίποδα G.

792, 12 πίθοις κοίταις Θ. et om. ὄτι.

793, 20 οὐς καὶ οἶ, 22 φωλαεῖς V. Κράτης Suidas s. Γυπαρίους. Legebatur Κρατίνος.—26 Οὐ κατοικτ. et δὲ om. Θ. — 27 παύσασθαι om. V. — 28 διὰ τοῦτο V., om. Θ. — 29 ἐπειδὴ om. V. Θ. τῶν Ἀθηναίων Θ. — 31 μάλιστα additum ex Θ. — 34 εἶναι om. Θ. Corrige ἀπιστότερος ex Thucydide.

794, 35-37 om. Θ. In V. nihil nisi hoc, βλ. ἐστὶ τὸ ἐκπέζειν τὰ κηρία τῶν μελ. — 38 παρ' ἱστορίαν. Nugatur scholiasta. Non enim de ea legatione loquitur Comicus, per quam annua foedera facta sunt; quæ non fuit explosa a Cleone, quando foedus illud annuum obtinuit: sed aliam intelligit, quæ a Lacedæmoniis septimo anno missa fuit ad obtinendam pacem, et recipiendos viros, qui in insula Sphacteria ad Pylum obsessi tenebantur; quæ quidem legatio repulsam tulit, suadente Cleone: ut fuse narrat Thucydides lib. 4. Et ex hoc loco discimus, Archeptolemum fuisse ejus legationis coryphæum: cujus nomen tacuit Thucydides. Ea vero legatio, de qua loquitur scholiastes, nondum missa fuerat, quum prodiit in scenam hoc drama. Nam in fine tantum belli octavi, vel sub initium noni, eæ legationes missæ, et foedus factum est. V. Thucydidem 4, 119. PALMER. Conf. quæ ad schol. v. 327 dicta sunt. — 44 Thucydides 4, 119: Ἐυνέθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἶδε, Ταῦρος Ἐγετιμίδα, Ἀθηναίους Περικλείδα, Φιλοχαρίδα, Ἐρυξιδάδα (Ἐρυξιλάδα Valckenar. ad Herodot. 4, 150), Κορινθίων δὲ Αἰνέας Ὠκύτου, Εὐφαιμίδα, Ἀριστωνόμου, Σικυνίων δὲ Δαμότιμος Ναυκράτους, Ὀνάσιμος Μεγακλέους, Μεγαρέων δὲ Νίκασος Κεκάλου, Μενεκράτης Ἀμφιδώρου, Ἐπιδαυρίων δὲ Ἀμφίας Εὐπαίδα, Ἀθηναίων δὲ οἱ στρατηγοὶ Νικόστρατος Διτρέφους, Νικίας Νικηράτου, Αὐτοκλῆς Τολμαίου. Ex his corrige scholia. — 45 legebatur Ἐγετιμίδης (ἔγετημίδης Θ.) — Περικλείδας (-ης Θ.) — Σισυφαιμίδας (-ίδας Θ.). — 46 δημοτικὸς Θ. Ναυκράτου Ald. — 51 μετ' om. Θ. — 52 χρησάμενος (sic codd.) τῷ ὀνόματι accessit ex V. Θ. — 54 γὰρ addidit Dindorfius. οὐ κατεδέξατο V.

796, 4 τῇ πυγῇ τῇ χειρὶ, 5 χειρὶ πλατεία V. ἢ πλατεῖ Suidas. — 6 τῇ πυγῇ om. Θ. — 7 ἐχρήσαντο V. — 8 εὐκαίρως Kusterus. Legebatur εὐχρῶς.

800, 20 περιεργασάμενος ἢ ἀπὸ Θ. περιεργασόμενος Ald. — 21 προσθήσεται Θ. — 22 excidit verbum aliquod, velut πλάττει. DIND.

803, 25 δυσχερῶς V. — 27 sq. ἀέρος καὶ διαυγοῦς τάσσεται Θ. — 28 ὄλος νοῦς V. — 30 ἀσχολ. μὴ ἐλέγχῃ τὰ σὰ κακουργήματα Θ. — 31 πανουργέματα V.

806, 34 κρίμνα Casaubonus ad Athenæi 14, p. 648, B. κρήμνα Ald. — 35 τὰ Kusterus. τὸ V. Θ. Ald. — 36 χίδρα Θ. — 40 ἀποπιάσματα V. Pro 24 περιπίσματα legebatur περιπύσματα. περιπιάσματα Θ. Conf. ad schol. Nub. 45.

807, 44 τῶν στρατιωτῶν et μισθοφορίας Θ.

814, 12 ἐντολῆν, 20 ἤσχαλεν, 22 δὲ om., 23 καὶ τοῖς, 25 τοῖς λεγομένοις μηδὲ τοῖς βουλομένοις Θ. τοῖς λεγομένοις μηδὲ τοῖς λεγομένοις (λεγομένοις om. G.) V. — 29 κατεπαγγέλλετο Ald. ἐπηγγέλλετο Θ. — 35 Πελοποννήσιοι om. Θ., ex quo 37 εὐρῶν additum. — 38 πόλιν Θ. pro οὔσαν. — 39 scribendum ἀπομασσόμενον, ut intelligi possit, mensura non cumulata, sed cujus cumulus radio fuit vel hostorio dirutus. VALCKENAR. ad Theocrit. Adoniaz. p. 388, A. ἀπολειπόμενος Suidas.

815, 43 διὰ τὰ Θ., qui om. 44-47. — 45 λε'. Imo Piræus 40 stadiis Athenis distabat. V. Meurs. in Piræo cap. 1, et in Lect. Attic. lib. 3, c. 4. KUST. In animo Phalerum habuit, cujus hoc ab urbe 35 stadiorum intervallum erat. MEURSUS. — 47 ἐπιφέρεται V. — 48 προσπαρέθηκε Suidas s. Προσέμαξε. — 50 συνάγειν τὰ ἀλευρα Suidas. Deinde προσέθηκε V. — 52 παρ' αὐτοῖς τοῖς Θ. — 1 παρὰ Ald. σημείων, id est, quinque milliaribus, quæ continent 40 stadia. Nam in unum milliare Romanum octo stadia vulgo computabantur. KUST. Conf. Ducang. s. Σημείων. Θ. habet ἀπὸ οὐ σημείων τῆς πόλεως. καὶ ἀπέχεε τῆς πόλεως σταδίου λέ.

816, 3 ἐκ Πειραιῶς αὐτοὺς ἐποίησεν Θ.

817, 9 om. Θ. Ald.

819, 14 Θεμιστοκλῆν Θ. — 16. Conf. Schneid. ad Theophr. vol. 4, p. 277. DIND.

821, 20 σκέρβόλλα V. Θ.

827, 43 legebatur μύστιλλον. Correctum ex Suida s. Μυστιλάται. — 47 ἀρρύσασθαι Θ.

829, 47 ἔλ. δὲ τὸ αἰρήσω ἀπὸ τοῦ χαίρησω Ald. Sequentia om. Θ. — 48 κλοπῆς συγκατηγορήσας V. Correxit Dindorf. σε vel σου κατ. Edebatur συγκατηγορήσεως.

830, 5 ῥήματα V. et Suidas s. Πλατυγίσει. δειγματα Ald. Conf. ad schol. Ran. 983. — 6 ἀντὶ τῷ πλατ. Suidas. — 7 προσσερίδεται Θ. et Suidas. Legebatur προσσερίδεται. — 8 τῇ εἰρησία om. Θ. — 10 πλατυγίσει Θ.

834, 12 διὰ τὸ δῶρα δίδοναι ἀναπειθεῖν Θ. — 13

καὶ om. V. — 15 πάλιν οἱ om. Θ. — 17-19 Κλέωνος παῖδας μὲν ἦβ. καὶ γυναῖκας ἀποκτείνειν ἐψηφίσαντο, ἐξηνδραποδίσαντο δὲ τὴν πόλιν πᾶσαν, ναῦν δὲ ἀπέστειλαν ἀγγέλλουσαν Θ. Vide Thucyd. 3, 18, Diodor. 12, 55. — 21 προτέροις additum ex Θ. — 23 corrigendum videtur καὶ οὐδενός (οὐδενός etiam Dobræus) ἀντιλέγοντος, τοῦ Κλέωνος δὲ παρακελευομένου τοῖς. DIND. — 26 καὶ om. Θ. τῶν Μιτ. Θ. Fort. τὰ τῶν M. — 31 προτέρας τρ. Θ., qui 33 προθύμως—φθάσαι omittit. φθάσαι V. — περὶ τῇ εἰρεσίᾳ V., om. Θ. — 38 ἐκείνην ἔπεισε πλεῦσαι Θ. ἐκέλευσε addit Portus. τοσοῦτου Θ. — 39 κινδ. ἦλθεν εἰς Μιτυλήνην Θ. — 40 ἐπιδειξιν om. Θ. et V. qui etiam sequentia omittit ad φησὶν αὐτὸν, l. 44, librarii lapsu. « Delendum δὲ, aut corrigendum διαβάλλει. » DIND. — 42 λαβῶν πρὶν ἢ ἀμνάς Θ. πλὴν ὡς μνάς Ald. — 44 πρότερος additum ex Θ., δέκα ex V. — 45 πόλις Θ. — 46 αὐτὸν om. V. Ald.

836, 48 εἰς ἰάμβους τριμέτρους καταληκτικούς οἱ Θ. qui scholia v. 837-845 omittit.

837, 53 εἰς τέλος om. G.

841 παλαιστῆ V. παλαιστῆ G.

843, 14 περὶ τριαίνης εἰπὼν καὶ σεῖων V.

845 ἐπὶ στόμα ἔχειν τῶν κατ' ἐμοῦ. λέγων καὶ διαβάλλων, μηδὲ φ. Hæc corruptissima sunt, quæ sic legenda puto : ἐπὶ στόματος ἔχειν τῶν κατ' ἐμοῦ λεγόντων καὶ με διαβαλλόντων· μηδὲ φωνὴν εἶναι προίεναι. KUST.

846, 21 θρυλεῖ Suidas s. Ἐμοὶ δὲ τοσοῦτον. Scribatur θρυλλεῖ, ut fere ubique — 22 πολέμιων Suidas. πολέμων Ald. — 24 τὰ ἔπλα Πύλου Suidas. ἔπλα om. Θ., qui om. 27-29.

849, 30 αὐτοῖς τοῖς ὄχάνοις Ald.—31 ὄχανος Ald. et Suidas s. Πόρπαξ. — 34 αὐταῖς V. Θ. αὐτοῖς ἔχουσι Suidas. χρᾶσθαι Θ.

852, 36 σύστημα, τάξις πολεμική, ἢ φάλαγξ, στροφή, πλῆθος συστάσεων Ald., quæ interpolata sunt ex Suida s. Στίφος, qui glossam ex Photii Lexico sumpsit. DIND.

854 om. Θ. In fine Ald. βριμᾶσθαι γὰρ τὸ ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν. παρὰ δὲ τισὶ καὶ τὸ ἔχον ἀποτελεῖν. ὡς τὸ, « ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥαδίως ἐλανθάνετο. » Inserta sunt ex Suida s. Βριμούμενος. Suidas ibidem ex hoc l. Βριμήσαιο, ὀργισθείης

855. Hoc scholion exscripsit Philemo in Ὀστρακίνδα. Vid. Luzacii Dissertat. de ostracismo, repetitam in Diarii classici fasc. 38, p. 348, 353 — 355. DIND. — 44 ὀστρακίνδα ἔστι μὲν οὖν ὄνομα Θ. præpositis quæ infra 7-9 uncis inclusa leguntur. — 45 θελήσεις Ald. — 47 εἰσφέρειν Schœmann. De comitiis p. 204. Legebatur εἰσφέ-

ρων. Deinde εἰσφράττετο Θ. — 49 οἱ εἰσιόντες V. Ald. οἱ om. Philemo et, ut videtur, Θ. — 49 ὄστρακα, 50 ὑπογραφὴν, 52 ἔλαττον Θ. τῶν ἔξακ. V. — 53 ἐν δέκα ἡμέραις om. Θ. — 3 Κίμωνος Ald. Addit Ald. et Philemo, τῇ ἀδελφῇ Ἑλληνίᾳ συγκοιμηθεὶς καὶ διαβληθεὶς πρὸς τοὺς πολίτας. Est hoc recentioris grammatici additamentum ex Suida ductum s. Ὀστρακισμός. Commentum autem hujus absurditatem ostendit Meierus De bonis damnatorum p. 5, 233. DIND.—4 male Alcibiadem nominat, cui imminuisse tantum constat ostracismi periculum.—5 ὑπ' Θ.—9 addit Ald. et Philemo, διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμός, ὅτι τῶν μὲν φυγῆς ἀλόντων αἱ οὐσαὶ δημεύονται, τῶν δὲ ὀστρακισμῶ ἀποστάντων οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος, καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φεύγοντες οὐδέτερον τούτων ἔχουσιν. οἱ κακονοῦστατοι δὲ τῷ δῆμῳ δοκοῦντες ἐξωστρακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο. ὀστράκις γὰρ ἐγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ φευζομένου. Inserta sunt ex Suida s. Ὀστρακισμός.

857, 10 φθάσαντος V., non G. ὥσπερ ἔλεγον τὰς Θ. — 12 εἰσβολὰς δὲ om. V.

858, 14 Ὡστε τὰς, ὥσπερ τοῦ Θ.

859, 18 βοῆ Θ. et Suidas s. Κρουσιδημῶν. βουλῆ Ald. et Favorinus. — 20 ἔστι δὲ Θ. παρακρουσόμενον Ald. Probabilis Kusteri conjectura est ἔστι γὰρ ῥῆμα κρουσιμετρῆν, δ—. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 191, ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κρουσιμετρῆν, δ—. DIND. λέγεται παρὰ τοῖς μετροῦσι V. Θ. — 21 παραλογιζόμενον G.

865, 28 θηρώντες V.

874, 33 παῖεν V. — 34 τοῖς om. V. Θ. δακτύλων τῶν γ. καὶ ποδῶν μὴ κλ. Θ.

877, 36 οἱ μὲν Γρύπον ἀντὶ τοῦ Dobræus. — 37 τῆς πορνείας ἐξαλείψας. Hæc vel delenda vel ita legenda, ἐξαλείψας : τῆς πολιτείας. Dobræus. Θ. inter lineas ἀπαλείψας. — 40 κατάφορον V. κατάξηρον Ald. καταπόγων dicitur ab Suida s. Γρύπτος.

880, 46 τοὺς τοιοῦτους Θ.

882, 49 οἱ δὲ δουλικοῦ. Pollux, Hesychius, et Etymologus, ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα ingenuorum fuisse dicunt, ἑτερομάσχαλον vero servorum : quorum potior apud me est auctoritas. Præterea ex hoc ipso loco Comici patet, ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα fuisse hominum liberorum gestamen. Est autem ἀμφιμάσχαλος χιτῶν tunica utrimque habens manicas : qua de re v. quæ collegit Meursius ad Lycophr. v. 1100. KUST. — 50 ἕτερος μάσχαλος, 51 ἔχων Θ. Libri χειρίδας. — 52 τῶν μάσχαλῶν ἐκατέρωθεν V.

888, fin. ἀγν. περὶ μέθην V. Ald.

894 uncis inclusa habet Suidas s. Σίλφιον, omittit 27 ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης. Θ. ὁ Ἀπόλ-

λων πρῶτος. — 28 ἐφεῦρε Θ. εὔρεν Suidas. Sequentia om. Θ.

899. Suidas : Ἄνηρ κόπριος : ὡς ἀπὸ δήμου. λέγει δὲ τὸν κοπρολόγον ἢ κηπουρὸν etc. De Copro, Hippothontidis tribus demo, dictum ab Bœckhio in Inscript. vol. 1, p. 216, 903. « Νῆσος si verum est, insula demus fuit, ut Salamis : sed fortasse scribendum δῆμος. » ΒΟΕΚΗ.

901, 37 Πυρίου V. Πυρρία Θ. — 38 Πύρανδρος V. Θ. — 40 εἰσὶ δὲ σὶ V. Θ. omissio βωμολόγοι.

905, 45 ὄξυβάφιον, 47 δὲ εἶπε Θ.

906, 48 λέγει, 50 πόματα Θ. πάσματα Suidas s. Κυλῆγιον.

909, 53 καὶ ὥστε τὰς Θ. — 1 περιψεῖν V. et Suidas.

911 om. Θ. — 4 seqq. τριάκοντα πάντων λάμβου, ὧν τὰ πρῶτα δύο μονόμετρα, τὰς δὲ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον τὸ θ' τρίμετρον καταληκτικόν V. Quæ sic corrigenda, κῶλων τριάκοντα πάντων λαμβικῶν, ὧν τὰ πρῶτα δύο (dicit duplex illud ἐμοῦ μὲν οὖν, quorum alterum Allantopolæ, alterum Paphlagonis est) μονόμετρα, τὰ καὶ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον (i. e. verba βουλόμενος ἐσθίων ἀποπνιγείης) τὸ καὶ τρίμετρον καταληκτικόν. DIND.

912, 10 λειτουργία γὰρ... Addendum videtur τοῦτο, vel τὸ τριηραρχεῖν ἦν. DIND. — 12 idem correxit εὐτρεπῆ. Edebatur εὐτρεπῆ. Ibid. παρασκευάζει εἰς τὴν Θ. Dindorf. coniecit παρασκευάζει εἰς ὃ τὴν—. — 19 glossam οὐ παύσει habet V., et διαπράξομαι V., non G.

919, 26 ὑπαχθέντος Θ. — 27 μαγεῖρω. Intelligendum vel addendum διαλέγεται. DIND. Qui deinde καὶ κῶλων posuit, pro vulg. ὅ κῶλων. Vide supra ad v. 912. — 30 τρίμετρα καταληκτικά Θ. — 31 βράζει V.

921, 33 τῶν δετῶν Dindorf. Legebatur τῶν δάδων, omittit Θ. — 35 ὑπερκειμένων, 39 ἀπαρρύνονται et ὑπερχέηται Θ. ὑποχέηται Ald.

922 κρεάγραν. Imo potius ζωμήρυσιν sive trullam : propter vocem præcedentem ἀπαρρυστέον. Nam κρεάγρα erat instrumentum culinarium dentatum, sive fuscina (unde σιδηροδάκτυλος dicitur in epigrammate apud Suidam v. Κρεάγρα), qua extrahi quidem aliquid ex olla poterat, sed non hauriri. Kusr. Scholion om. G. ὡς μάγειρος Θ.

924, 43 ἀπατήσσει V. Ald. πιεζόμενος om. V. Θ. Suidas : Ἰπούμενος : πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος.

926, 45 εἰς σὲ om. Θ. — 47 πρ. τῶν πλουσίων τάγματι Ald. — 48 γενήσονται V. γενήσονται Ald. Glossas ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι et εἶδος ἰχθύων et ποῖον ἦγον ἀποτελεῶν habet V., om. G.

935 προσλάβοις V.

941, 4 χοροῦ δίκωλος ἐν, 7 καταληκτικοῦ, 8

ἐπίσημον. τὸ δὲ ἕτερον, 10 ἐπιτηδὲς δὲ διαλελυμένη, et ἔστι δὲ καὶ πολλὰ παρ' Θ. Dindorfius : « Quæ de metro hujus versus traduntur recentioris grammatici verba sunt : antiquior interpres illa tantum scripserat ἐπίτηδες—σεσημειωμένα, sic fortasse corrigenda, ἐπίτηδες διαλελυμένα εἰς τὸν πεζὸν λόγον. ἔστι δὲ πολλὰ τοιαῦτα καὶ παρ' Εὐδόλιδι σεσημειωμένα. »

948, 27 μου, et διοικήσει Θ. — 28 πρυτανεία. Perverse scholiasta solâ πρυτανεία nominat. Notavit Bœckh. De œconomia civ. Athen. vol. 1, p. 180. DIND.

950, 30 Κλ., πλείονα ψ. Θ.

954, 34 θρίον libri hic et infra. — 35 οὐ delendum, nisi aliquid excidit. DIND. — 38 ἴσται V. — 39 σκ. ἔστι Θ. τι Suidas s. Θρίον. — 42 ἐπιχειται Kusterus. ἀποχειται Ald. Deinde εἰ τι περιλαμβ. Θ. — 47 correctâ a Dindorfio et Kustero. Legebatur εἶτα ἐπαίρεται ἐκ τῶν ἄλλων περιαιρ.— 49 ἔψεται G. ἐψεται V. ἐψείται Ald. Deinde libri ὅτε ἰκ. Θ. ἔχει. V. Ald. ἔχον. Codex Taurinensis 165, fol. 122, apud Peyron. ad Etym. M. p. 896, ἐψηθῆ. — 50 ἐξαιρεθὲν μέλιτος ἐπιθέντος (scr. ἐπιχυθέντος) παρατίθεται Θ. Codex Taurinensis εἰς βρωσιν addit. — Post 52 addit Ald. ἄλλως. θρία τὰ φύλλα τῆς συκῆς. καὶ θρίον ἔστι σκευασμὰ τι παρ' Ἀθηναίους, ὃ περιλαμβάνει ὕειον στέαρ καὶ ἐρίφειον καὶ σμιδαλιν καὶ γάλα, καὶ λεκυθίδους ὠμὸν πρὸς τὸ πηγρυσθαι, καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἤδιστον ἀποτελεῖ βρώμα. οὕτω Δίδυμος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄλλη τις σκευασία θρίον, ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος καὶ ἐλισσόμενος ἐν φύλλοις συκῆς καὶ ὀπτώμενος. ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχια βαλλόμενα βαστάζονται. περὶ δὲ θρίου καὶ ἐν Βατράχοις εἴρηται ἐν τῷ « ἄλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίου δύο. » Illata sunt ex Suida s. Θρίον, aucta inutili appendice de loco Ranarum. Suidas autem sumpsit ex scholio Acharn. 1100. DIND.

956, 2 Κλ. λέγει V., om. G. γὰρ om. Θ. — 3 διὰ βῆμα V.

958 om. Θ.

963, 10 Ἡρόδοτος. Phainus videtur transtulisse ad Hippemolgos quæ tradit Herodotus de Arimaspiis. DOBRÆUS. τοὺς Μολγούς additum ex Θ. — 11 ἢ πέν. Θ. — 14 οὕτω δοκεῖ Θ. ὅτου—πόλει; Brunckius, probatus Bergkio ad frag. Ar. p. 100, qui sequentem versum, alius personæ responsum, ita restituit : Ἐμοὶ μὲν αἰνεῖν μολγόν; οὐκ ἀχῆκοας; Θ. om. οὐκ. — 17 τούτοις, Comicis. — 19 οὐκ om. Θ. ἀλχμαῖον Θ. Comicis μολγός tribuit Suidas, non μολγης. — 20 οὕτω Σωκράτης. Procul dubio corrigendum οὕτως ὁ Κράτης. Grates enim grammaticus intelligitur, et aliorum poetarum interpres et Hesiodi. VALCKENAR. ad Phœniss.

p. 608. Σωκράτης Meinek. ad Euphorion. p. 175 defendit ex Etym. M. p. 389, 18, ubi ὁ γραμματικὸς Σωκράτης memoratur : qui locus ipse quoque vitii suspectus est. DIND.

964. Præmittit Ald. hoc scholion, ψωλὸν γενέσθαι : Ψωλὸς ὁ λειπόδερμος, ὀξυτόνως. καὶ ἀκρόφωλος, ὁ ἐπὶ βραχὺ τοιοῦτος. ἢ ὁ ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου. ἐνταῦθα δ' ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσχυμένων (διελκυσμένων Photius, διελκυσμένων Proverb. Append. Vat. 4, 49. Kusterus διεσχυμένων, Toupius Emend. vol. 3, p. 549 ἐπὶ τῶν μέχρι πιλοῦ διεσχυμένων vel διεσχυμένων). παρὰ δὲ Διφιλίῳ ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι παραποιεῖται ἄχρι τοῦ λάρυγγος. Scholion hoc non ex veteribus in Aristophanem commentariis petitur, sed ex duabus Suidæ glossis Ψωλὸν et Ἀπεσχυμένους compositum, verbis ἐνταῦθα δ' ἰδίως substitutis pro eo quod apud Suidam legitur ἐλέχθη δέ. Suidas autem sua non ex scholiasta Aristophanis, sed ex Photio sumpsit, quem vide p. 657, 7-11. DIND.—26 ἐσκολύφθαι Portus. σκολύφθαι Ald. ἀποκεκαλύφθαι Suidas s. Ψωλός, id est ἀπεσκολύφθαι. — 27 πεποικιλμένον ineptum est et suo loco motum videtur. Est enim glossema adjectivi κατάπαστον v. 968. DIND.

967, 31 ἐπεισήνεγκεν Θ.

969, 42 Σμικυθής. Quæ de Smicythe Thracum rege dicit scholiastes, mihi sunt valde suspecta. An voluit Miltocythen, de quo Xenophon Anab. 2, 2, 7? DOBBAEUS.—43 Κυροῦ [sic] τὸν Ἀρταξέρξην, 45 τοὺς Λυδίας Θ. βασιλεύειν G. a pr. m. — 46 Bekkerus Λακεδαιμονίους προσθέμενος εἰς πόλ. τὸν πρὸς Ἄθ. ἐχ. χρ. Sequentia om. Θ. — 50 ὁ om. V.

973, 6 scribebatur ἀπλοῖ.

975, 10 πονηρῶ ὄν V. πονηρὸν ὄντα G. — 11 ἅπαντα Θ.

979, 12 Σύμμηχος om. Θ. et 13 δή. Idem παραιτεῖται Θ. ἀπορεῖται Dobraeus. Recte habere videtur παρείται. Hoc enim dicit, interpretes locum hunc non attigisse. DIND. — 15 διαβάλη Θ. — 18 ἐκείνοι οἱ V. — 19 ἄμα—Ἀθηναίων om. Θ.

984, 21-23 hæc V. παρ' ὑπόνοιαν ἐπήνεγκε. Τορύνη δὲ τὸ τῆς χύτρας κινητήριον. Παρ' ὑπόνοιαν δοῖδουξ αὖξει—λίαν μικρῶν. Ταῦτα ὡς πρὸς Κλ. π. — 22 Ald. μικρῶν. ἢ ἐπὶ τῶν αὖξανόμενων, φησὶν ὁ Χρύσιππος. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μικρῶν μενόντων εἴρηται ἢ παροιμία. ὁ γὰρ δοῖδουξ μικρὸς ἐστὶ καὶ στρογγύλος. Quæ ex Zenobii Proverb. 3, 40 illata esse animadvertit Dindorfius, ubi recte legi μὴ αὖξανόμενων. — 23 Ald. χύτρας. πανταχοῦ δὲ ἐκτείνεται, εἰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι « τορύνην τέως δὴ ζῆφος ὑπεζώσμενος. » καὶ αὖθις « καὶ τὰν ἐπιδοδόνον (corruptum ex ἐντοδόνον) τορύναν. Illata ex Suida s.

Τορύνη, qui illa quidem, πανταχοῦ δὲ ἐκτείνεται εἰ μὴ (sic enim scribendum) παρ' Εὐπόλιδι, ex scholio ad Avium v. 78 sumpsit, de suo autem Leonidæ adjecit exemplum ex Anthol. Pal. 6, 305, καὶ αὖθις « καὶ τὰν ἐντοδόνον τορύναν. » Reliqua nunc sunt verba τορύνην τέως δὴ ζῆφος ὑπεζώσμενος, in quibus ad senarii formam revocandis frustra laboratum est. Neque enim Eupolidis hæc verba sunt, sed scriptoris alicujus prosaici, quæ ante πανταχοῦ δὲ translocanda sunt, τέως in τε ὡς mutato. DIND. — 24 addit Ald. καὶ ὑγνεία (scr. ὑγνεία hic et paulo post) ἢ μωρία, ὡς ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης (Pac. 928) « ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑγνεία. » Τινὲς δὲ ὑγνείαν τὴν ἐκ τῶν χοίρων δυσωδίαν φασὶν, ὅπερ διαφόροις ἐδέσμασι χρώμενοι δυσώδη ἀποπατοῦσι καὶ εἰς βόρβορον διαλύονται. Hæc quoque Musurus adjecit ex Suida s. Ὑγνεία, qui ex scholio ad Pacis v. 928 sumpsit. Κουτάλη est glossema græcobarbarum vocabuli τορύνη. DIND. — Schol. 988 om. G. Θ.

989, 27 καὶ om. V. — 30 μαθεῖν ἄλλην θέλει V.

994, 36 ἀντεποιεῖτο Θ. Legebatur μετεποιεῖτο.

997 om. Θ. — 38-43 in V. est διπλῆ, ὅτι εἰώθησιν (scr. εἰσάσιν) οἱ ὑποκριταί, καὶ εἰσὶν ἰαμβοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἠ'. — 43 ἄλλως. Ἐξείσιν ἐπὶ V. — 47 ὁμοίως om. V.

998, 50 correxit Dindorfius. Edebatur φησὶν ὡς καὶ ἐνδον (δὲ hic adjiciunt V. Θ., non G.) ἄλλων. — 51 ἐκφέρειν om. Θ.

1001, 53 ἐξήγαγε, 54 συνοικίαι καὶ μικραὶ Θ. αἰ om. etiam V.

1004, 4 τὸν Γλάνιν τὸν Βάκιν εἰπῶν. ἐστὶ γὰρ Θ.

1008, 6 ἐχθύος Θ. — 8 glossam ἐπαίξε a m. rec. habet V., om. G. — Subjicit Ald. hoc scholion : 1011. πέος δάκοι : Ἐνταῦθα οὐ τὸ σπηλαιον, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ (Ach. 1060) « ὅπως ἂν οἰκουρῆ τὸ πέος τοῦ νυμφίου. » Καὶ αὖθις (ib. 138) « τίς τὸ πέος ἀποτεθρίακεν, » καὶ ἐν Νεφέλαις (734) « τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ. » Intulit Musurus ex Suida s. Πέος, qui quod σπηλαίου mentionem fecit, σπέος in mente habuit. DIND.

1013, 9 χρησμός. Vid. scholia ad Aristid. vol. 1, p. 196, 14 Jebb. DIND. — 11, 12 om. V. Θ. Habet V. in alio scholio, ὁ δὲ δοθεὶς χρησμός τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν οὗτος, εὐδαιμον—πάντα. Totum oraculum V. repetit infra post scholion v. 1028. — 13 ἤματα πάντα om. V. Θ. : habet V. in scholio altero. — 14 ἅπαντας Θ. αἰετός V. — 15 ὀρνίθων Θ. Pergunt V. Θ. οὗ νῦν μέμνηται. τούτου δὲ τοῦ χρησμοῦ καὶ ἐν Ὅρν.

1014 in V. ἐν ἐκθέσει στίχοις ζ', quæ om. G.

1016, 25 post ἐνδοξον addit Ald. περὶ δὲ τοῦ ἐν Δελφοῖς τρίποδος εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς εἰς τὸν

Πλοῦτον λεγθέντων, οὐ χειρον καὶ τὰ παρὰ Πλου-
τάρχῳ ἱστορηθέντα παραλλήλων Σόλωνι κἀνταῦθα
παραθέσθαι. τοὺς μὲν γὰρ ἄλιεις Κώους, τοὺς δὲ τὸν
βόλον πριαμένους ἐκ Μιλήτου ξένους ὑπάρξαι φησίν.
τὸν δ' ἀναφανέντα χρυσοῦν τρίπου, Ἑλένην πλεού-
σαν ἐκ Τροίας αὐτόθι καταβείναι χρησιμοῦ τινος ἀνα-
μνησθεῖσαν παλαιοῦ. γενομένης δὲ τοῖς ξένοις ἄκρι
πολέμου διαφορᾶς, τὴν Πυθίαν ἀνελεῖν τῇ σοφωτάτῳ
τὸν τρίπου ἀποδοῦναι. θθεν πρῶτον μὲν πρὸς Θά-
λητα ἀπεστάλθαι, εἶτα πρὸς Βίαντα, τοῦ Θάλω
σοφώτερον αὐτὸν ἀποφῆναντος. ἀπ' ἐκείνου δ' αὖθις
εἰς ἕτερον ἀναπεμπόμενον, τέλος εἰς Θήβας ἐκ Μιλήτου
κομισθέντα τῷ Ἰσημνίῳ Ἀπόλλωνι, κατὰ δὲ Θεό-
φραστον τῷ ἐν Δελφοῖς καθιερωσθαι. εἰς ὃν δὲ ὕστατον
ἐπέμφθη, τινὲς μὲν Θαλῆν, τινὲς δὲ Βίαντα, εἰσι δ'
οἱ καὶ Σόλωνι ἱστορήκασιν. — σώζεσθαι δὲ om. V. Θ.,
σώζειν—ποιεῖσθαι om. G. Θ. Addit Ald. καρχαρό-
δοντα : τραχεῖς δόδοντας ἔχοντα. καρχαρόδοντα δὲ
ἄσα στρογγύλους καὶ ἐναλλάσσοντας τοὺς δόδοντας
ἔχουσι, λέων, κύων, πάρδαλις, ἀετίδες, καὶ ἰχθύων
γένος ἂ σαρκοφάγα εἰσὶ. Inserta sunt ex Suida,
servata ultimorum verborum corruptela, quam
sanavit Musgravius, ἐτι δὲ καὶ ἰχθύων γένη ἄσα—. **DIND.**

1018 γρ. λάσκων a m. sec. habet V. προσσοῦ V.

1021 in V. καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοί θ', quae
om. G.

1028 γράφεται ἐγὼ δὲ V. a m. rec. habet.

1034, 4 ἀφῆραζον Θ., inter lineas ἀφῆρασεν.
Deinde κύνας εἰς, 6 καταλειφθῆ Θ. — 8 οὔτοι. Le-
gebatur οἱ. οὔτω Θ. — 9 ἀναχωρεῖν καὶ Θ., qui 11
om. Ὅτι. — 13 φόρους Kusterus.

1035. Θ. post scholion v. 1040 habet ἐν
εἰσθέσει ἐπικά δ' καὶ ἐν εἰσθέσει (scr. ἐκθέσει) ἰαμβοὶ
δέκα.

1040, 26 τὴν ἀρχόπολιν Θ. — 29 ξύλινον καὶ ἐξῆς
Θ. Scriptores qui oraculum hoc attulerunt, non
sine scripturae diversitate, indicavit Kusterus
ad Suidam s. Ἀνεῖλε. — 31 ἰόντα. Excidit versus
proximus πολλὸν ἀπ' ἡπίερου στρατὸν ἥσυχος, ἀλλ'
ὑποχωρεῖν. — 32 ἐπιστρέψας recte alii.

1044, 39 προεῖρηκε et ἀντιλέοντος Θ.

1046 Ἀντι—ξύλινον a m. rec. habet V., om. G.
In lemme ξύλινον in ξύλων est mutandum : nam
hoc legit scholiasta.

1049, 46 ἐμβάλλονται Suidas s. Πεντεςυρίγγῳ.

1051 in Θ. τοὺς ἐχθροὺς κορώνας φησί. ἑαυτὸν
λέγει. ἀντι τοῦ ἐμέ. ἐπαιξεν ἀντι τοῦ κούρου.

1053, 1 τοὺς τούτων αἰγμυκλώτους, οὗς Θ. Vid.
Wessel. ad Diodor. 12, 63.

1054, 3 πέρυσι γὰρ ὑπέσχετο Porsonus. Lege-
batur πέρας γὰρ ὑπέθετο. — 5 ἔως om. Θ.

1055, 10 καταγαγών V.

1056, 11-27 Ἄλλως om. Θ. — 12 δ τε Αἴας
om. V. καὶ δ' Ὀδυσσεὺς καὶ δ' Αἴας G. — 28 λέγει,
29 λέγει δὲ οὐ τὸ, 30 ἀλλὰ τοῦ, et τούτο δὲ Θ.

1059. Conf. Eustath. ad Homer. p. 1394, 46.

1060 πύελος—ἀπολούονται om. Θ.

1069, 3 δ om. V. Θ. Proximum καὶ om. Θ.

1070, 14 ἐκέρδαινον Θ. — 18 v. Duker. ad
Thucyd. 3, 19.

1076, 19 φησίν om. V. — 22 addit V. ἐκπη-
δῶντες τῶν νηῶν τοὺς ἀγροὺς πορθοῦσι.

1078, 23 τούτων τῶν περὶ τῶν V.

1079, 27 οἱ στρατιῶται ἐξεργόμενοι V.

1081, 33 διὸ δὲ Θ. Legebatur διότι καὶ. — 37
καὶ om. V.

1082, 39 scribebatur κοιλαινούτων. Θ. om.
ἦνξιατο.

1083 om. V. τί πλάττωσι, τί λέγουσιν Θ.

1085, 44-47 uncis inclusa ex Suida V. Κυλλὰς
videntur sumpta. Eupolidis versus emendate
scriptus in scholio Av. 1379. — 47 οὖν Θ. οὖν οὐ
V. δὲ Ald. — 48 super ἑταῖρος Θ. inter lineas
ἕτερος.

1086. Vid. schol. ad v. 1013.

1089, 54 χώρας πόλ. om. Θ. πόλεις om. V. —
1, 2 οὖν—ἐθέριζεν om. V. Θ. μόνον om. Θ. In
fine addit V. ἐν τῇ Περσίδι. Σοῦσα γὰρ καὶ Ἐκβά-
τανα πόλεις αὐτόθι. οὖν ἐν μὲν τῇ ἑτέρᾳ ἐχείμαζεν ὁ
βασιλεὺς, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἐθέριζεν.

1091, 12 Μυσκέλῳ Ald. : sed infra Μύσκελλος.
Scholion infimae ætatis. De Archia v. Duker. ad
Thucyd. 6, 3.

1093, 35 ἐπιγ. — 39 ἴστ. recentissimi gram-
matici annotatio ex Suida s. Γλαδξ ἴπταται, ut
videtur, composita. **DIND.** — 39 χρυσῶ om. Θ.
ξύλῳ V.

1094, 42 μόνον τὰ ὑγρά, ἀλλὰ καὶ στερεὰ Ald.
et Suidas s. Ἀρύβαλλος. — 43 δ καὶ νῦν Θ. Ald.

1099, 52 addit Ald. δ δὴ καὶ ἐν Νεφέλαις (1419)
παρέθημεν ἐν τῷ οἷς παῖδες οἱ γέροντες.

1109, 8 τροπικὸν Θ. — 9 αἱ ἴπποι V. δὲ om.
Θ. Ald.

1110, 11 τὰς ἡνίας Ald.

1111, 14 καὶ ἐν εἰσθέσει μέλος Θ. καὶ om. V.
ante μέλος. — 15 ἀμοιβαῖον Θ. — 16 ἐν om. V.
— 17 ἰωνικῶς ἀπὸ V. ἰωνικῆ ἀπὸ Θ.

1121, 23 ἐν om. V.

1124, 27 δὲ οἱ Θ. — 28 ἡλίθιος V., non G. ἢ
om. Θ.

1130, 37 καὶ λαμπροῦ om. Θ. Deinde post
πλουτῆσαι δολεύων [sic] addit V., δουλεύη Θ., qui se-
quentia omittit.

1131, 40 πάντων Θ.

1136, 53 τύχη Θ. om. V.

1139, 2 δημεύει δὲ Θ., qui 3 om. ἢ παρὰ—
δειπνεῖς.

1150, 11 κημὸς om. Θ. δικαστῶν Kusterus.
διδασκόντων Θ., quod δικαζόντων esse potest. Sed
scholiasta fortasse δικαστηρίων scripserat. DIND.
— 14 καθίσαν τῶν δικαστηρίων Θ. — 14 σχοίνιον
Θ. χοίνιον Ald. Hesychius: Σχοίνινοσ ἡθμὸσ: δι' οὗ
τὰσ ψήφουσ εἰσ τὰσ ὑδρίας οἱ δικασταὶ καθίσασ. —
ἰθμόν V. ἰθμόν G. — 16 ἀμφορεῖσ Dobraeus. ἀμφο-
τεροὶ Ald. ἀμφοτέροὶ εἰσ V. Conf. schol. Vesp.
981. — 18 postremum καὶ om. Θ. — 21 ταῖσ
σχοινίαισ V. — 30 sic codices. Legebatur τὰ ἐκ
Πηλῆωσ Σοφοκλέωσ. — 31 πλεκταῖσ δὲ Θ. Ceteri
etiam πλεκταῖσ, correctum a Kustero aliisque.
— 32 κημὸσ τοὺσ δεσμὸσ Θ. — 34-37 om. Θ.
Χάβοσ est vox recentioris Gracismi, significans
camum, vel fiscellam, vel capistrum, quod ori
equorum circumdatur. Moschopolus: Κημὸσ, ὁ
κοινῶσ χάβοσ, ὁ περιτιθέμενοσ τῷ στόματι τῶν ἵππων.
Vid. Ducang. Gloss. in voce. KUST. — 37 μῦσαι
G. Ald. κημῶσαι καὶ μῦσαι V. Sublata igitur ditto-
graphia correxī φημῶσαι. Addit Ald. ἄλλωσ.
κημὸσ ἐκαλεῖτο τὸ πλέγμα τὸ ἐπιτιθέμενοσ τῷ κάδῳ,
δι' οὗ οἱ δικασταὶ καθίσαν τὰσ ψήφουσ. Ἄλλωσ. κημὸσ
πλέγμα κωνοειδὲσ, δι' οὗ καθίσασ οἱ δικασταὶ τὴν
ψῆφον εἰσ τὸν κάδον. καὶ ἀλλαχοῦ (Vesp. 754) « κά-
πισταίην ἐπὶ τοῖσ κημοῖσ. » καὶ τὸ τοῖσ ἵπποισ ἐπι-
τιθέμενοσ. καὶ γυναικείον προκόσμημα. καὶ αἱ αὐλη-
τικαὶ φορβείαι. καὶ κρίκου τι γένωσ. καὶ πόα τιε, καὶ
δοσπρίον τι παρὰ Θραξί. καὶ μηχανικόν τι πυρφόρον
μηχάνημα. Haec inserta sunt ex Suida s. Κημὸσ,
qui non ex scholiasta sumpsit, sed ex Photii
Lexico p. 161, 13, additis nonnullis quæ scribi
a Photio non poterant. DIND. — 41 τὸ πλέγμα
τὸ ἐπιτιθέμενοσ τῷ κάδῳ Θ. — 44 τοὺσ κλοπάσ V.
Sequentia om. Θ. — 46 ἀπὸ τῆσ Ald.

1151, 52 om. Θ. αἶρ' εἰσ V. — 2 ἐλέγοντο, 4
θανοῦσαν Θ. — 8, 9 αὐτοῦ (αὐ V.) ἀνθη—παρακε-
λεύεσθαι. Locus non integer. Verborum quæ exci-
derunt sensum supplere licet ex scholio infe-
riore. DIND. — 11 seqq. in Θ. est ἄλλωσ. παροι-
μιῶδεσ. ἀπὸ Μακαρίας τῆσ Ἡρακλέωσ θυγατρὸσ
ἐπιδιδούσασ ἑαυτὴν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἀποθανεῖν.
ἔθαψαν δὲ αὐτὴν Ἀθηναῖοι θαυμάσαντεσ καὶ μεγάλωσ
μακαρίσαντεσ. — 21 Ἡρακλείδαισ. Vid. Elmsl. ad
v. 475, et conf. schol. Pluti 385. DIND.

1159, 32 sqq. scholion recens, quocum com-
paretur Etym. M. s. Βαλβίε. Idem.

1169, 52 Ἀθηνᾶσ ναοὶ Dindorfius. Codex Ἀθη-
ναῖοι. Conf. schol. Pac. 605.

1170, 4 ἀγ. διὰ τούτου V. Θ. reliquis omissis.

1171, 11 πάλιν διὰ τὸ ἐν Πύλῳ κατόρθωμα V.
om. Θ.

1181, 26 τινὲσ δὲ—Εὐριπίδωσ V. Legebatur
Εὐριπίδωσ (εὐρηται Θ.) δὲ πεπτά, consentiente
Suida s. Ἐλατῆρ, qui ibidem πέλαινοὶ ex Euripide
affert, Hel. 1354. Apud scholiastam suspectum
mihi est nomen Euripidis. Quamobrem vel
ἕτεροὶ δὲ πεπτά corrigi velim, vel, si quid tri-
buendum codicis Veneti scripturae, τινὲσ δὲ πεπτά,
ῶν εἷσ καὶ Εὐφρόνιοσ. DIND. Qui in Addendis:
« Euripidis nomen si recte legitur, post ῶν εἷσ
καὶ nomen grammatici alicuius excidisse pu-
tandum est, reliqua autem sic fere redintegrandam
erunt ex schol. ad Acharn. 245, εἰσὶ δὲ καὶ λαγα-
ρώδεισ παρὰ τὸ λαγαρόν· καὶ πέλαινοὶ παρ' Εὐριπίδῃ.
Utriusque loci scholia conjunxit Suidas hoc
modo, εἰσὶ δὲ καὶ—παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ ἐλατῆροσ
πέμματος. εἶδοσ ἀζύμου. Εὐριπίδωσ πεπτά. » — 28
ἐμποροῖαν V.

1185, 32 ἐγχοίλων Θ. Ald. Ἰλῆν Suidas v. Ἐν-
τερόναια. Libri ξυλλῆν. — ταῦτα. Numerus plu-
ralis jure offendit Kusterum. Exspectes saltem
τοῦτο. Breviter Suidas Ἡρ. συστελλεῖ καὶ προπα-
ροξύνει. Deinde καὶ ἡ—(40) ἕκτασισ sunt Hero-
diani verba. DIND. — 34 προπαροξύνειν Θ. — 36
νεὼσ ἤγουν τὸ σ. V. — 37 μήστρα V. — 40 ἡ
om. Θ.

1189, 44 ἐγρήσατο om. V. — 45 τὰ δύο καὶ
τρία Θ. — 46 ὡσ om. Θ., 49 βωμ. δὲ om. V. Θ.,
βωμ.—ληστρικόν om. G. Θ.

1195 αὐτόν V.

1196, 2 ἐρωτηματικόν Θ. τινὲσ om. V. Θ. — 6
om. G. Θ. Addit V. ἀπατήσασ τὰ Κλέωνοσ ἤγαγε
τῷ δήμῳ, quæ om. G.

1203, 11 οἱ στρατηγοὶ, 12 ἐπινοίας ἔλεγον τοῦ
θεοῦ Θ. τῆ θεῶ V.

1215 διγῶσ om. G. πρίδιον V.

1220, 30 om. Θ.

1225, 31 τὸ τοῖ V. Δωρικῶσ τουτέστιν ἀντὶ Θ.
sine τὸ τοῦ. — 34 εἰλωτασ V. Θ. ἤλωτασ Ald. Re-
spicit ad ignoti poetae drama Helotas, de quo
dixit O. Müllerus in Niebuhrii Museo Rhenano
vol. 3, p. 488. DIND. Uti debebat hac notatione
scholiastæ Meinekius in fragmento 6 Helotarum
Eupolidis, p. 482 seq.

1236, 39 τὸ μαγειρεῖον Θ. μαδιστήριον etiam
Suidas s. Εὐστρα. ἀπὸ τοῦ εὐρω Θ. — 41 βοσκόν Θ.
corruptum ex μουσικόν. Ἄλλωσ et sequentia om.
idem. — 42 ὠρίμη Albert. ad Hesych. s. Ἀμφί-
καυστιε. Legebatur ὄρεινή. — ἀμφίκαυστιε. Hesy-
chius: Ἀμφίκαυστιε (ἀμφίκαυστιε codex): ἡ πρώτη
τῶν ἀσταχῶν ἔκφυσιε. λέγεται δὲ καὶ καῦστιε.

1240 ἐκ τοῦ Θ. Scholion om. G. — 50 ἄνδρασ Θ.

1247 V. habet glossam ταρχοπωλείον. Scholion
1251 om. Θ., 1254 om. V. Θ.

1256, 14 φέρεται τις Θ. — 15 πάνυ om. Θ. — 16 φιλόδικον Portus. Edebatur φιλόδημον. — 17 φανεροποιῶν Θ. φανερά ποιῶν V. Ald. φανερῶν Suidas s. Φανός, ubi cod. Leid. φανερά ποιῶν. — 19 φιλόνεικος Ald. — 20 ὑπογραφεύς. ἐλέγετο δὲ ὁ τοῦ Θ. — 21 δημοσίου δὲ γενομένου. Verba sensu destituta notavit Bæckh. De œcon. civ. Athen. vol. 1, p. 202. Videtur aliquid excidisse. DIND. ἀμφότεροι ἔγραφοι Θ.

1262, 23, 24 ἐπαιξε παρὰ Ἀθηναίων ὡς ληρούτων αὐτῶν. ἀπὸ δὲ Θ., qui 25 om. ὡς—φρονούντων.

1263, 27 scribebatur προσωδίου. — 29 ἀργομένοις ἢ καταπαυομένοις Θ. — 30 ἐλάττηραν V. — 31 ἦς Dindorfius. Legebatur ὡς. — 33 ἱαμβον, 35 καὶ τρίπουον εἰς δυσύλλαβον Θ. — 37 τὸ δὲ δ' V. δ' ἐφθήμερες τροχαϊκόν Θ. — 38 τὸ ε' ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ δακτυλικῆς πενθημιμερές. τὸ ζ' V. Θ. ἱαμβον Θ. — 39 ἀκατάληκτον om. V. Θ. τὸ ζ' ὁμοίως τῷ ε'. τὸ η' προσοδικόν V. τὸ ζ' καὶ ἡ διαφόρος προσέβαλον. τὸ θ' Θ. — 42 ἱαμβον τρ. καταληκτικόν Θ.

1274, 5 Περιφράδους V. Contrario errore in versu Sophoclis Antig. 348 ἀριφραδῆς pro περιφραδῆς memoria errore posuit Eustath. ad Homer. p. 135, 25. DIND. — ὁ ὡς ἀσχημονούντος Θ., qui om. scholion ad 1276.

1277, 12 τούτου δὲ Θ. — 14 sq. Ἀριφράδους—γινωσκομένου om. V. Ἀριφράδους—λέγει om. Θ. — 16 Ἄρ. γάρ Θ.

1278, 26 ὑστατός ἐστιν Θ.

1279, 28 εἴ τις Ald. — 31 Ἄλλως om. Θ. qui παροιμία δὲ.

1281 om. V. Θ., 1286 om. Θ. et mentionem Cratini 44, 45.

1289 τὸ τούτου Θ. Qui omittit scholia 1291-1300.

1291, 51 Εὐπολις. Vid. schol. Nub. 552.

1293, 2 ἐμφαντικῶς Dindorfius. Scribebatur ἐκφαντικῶς. — 3 σιτοβύης. Legebatur σιτούνης. Correxi ex Suida s. Σιπύη, licet apud hunc quoque codex Paris. A σιτόνη habeat. Minus corrupte σιτοβοίη Etym. M. p. 714, 9. DIND.

1302, 8 Οὐδὲ αἰσθεσθε om. Θ. Post αἰσθεσθε addit Ald. τὸ γὰρ πυνθάνομαι παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν· ὡς τὸ « αἰσχρὸν γὰρ τὸδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. » καὶ, « πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος. » καὶ, « πευθόμενος ἦχι ἕκαστος ἀπώλετο. » καὶ, « κείνου γὰρ καὶ ὀλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων. » ἐν γὰρ τούτοις ἅπασιν ἐπὶ τοῦ ἀκούειν κείται τὸ πυνθάνεσθαι. καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπροσθείας· « τούτῳ συμβαλεῖν πυνθανόμενος. » καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέους· « εὐτυχεῖτε ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐτοῦ αἰσχροκέρδειαν. » Inserta sunt ex Suida s. Πυνθάνεσθαι. — 9 Ἀλκμζώνος. Alcma-

SCHOL. ARISTOPH.

onem τὸν διὰ Ψωφίδος intelligendum esse ostendi in præfat. ad Eurip. Alcest. p. 9. DIND. — 11-12 om. G. Θ.

1304, 17 μετ' αὐτῶν V.

1306, 18 οὐπω om. Θ. — 19 τριηράρχη Θ.

1307 utrumque τὸ om. V. Idem ἀποδοθῆναι.

1312, 29 οἰκετῶν. Non solum servis, sed etiam quibusvis supplicibus templum Thesei olim asylum erat; ut præter alios clare docet Etymologicus v. Θησεῖον. Hæc ratio est, quare apud veteres scriptores promiscue nunc οἰκέτας, nunc ἰκέτας ad templum Thesei confugisse legamus: quæ diversitas partim proficisci potuit a librariis, qui voces illas οἰκέται et ἰκέται ob soni affinitatem inter se confunderent; partim etiam ab ipsis scriptoribus, qui scirent, tam servis, quam aliis etiam supplicibus, ut diximus, Thesei fanum pro asylo patuisse. Hic tamen scribere præstat ἰκετῶν et ἰκέται, pro οἰκετῶν et οἰκέται, quoniam triremes, quæ per prosopopœiam quandam hic aiunt se ad templum Thesei vel Eumenidum, ut asylum, confugere velles; ut homines liberi, non ut servi, a Comico in scenam inducuntur. Certe Suidas v. Θησεῖον, qui locum hunc scholiastæ descripsit, pro οἰκέται legit ἰκέται. Kust. Suidæ οἰκέται ex cod. Paris. B et Bruxellensi restituit Gaisfordus.

1313 om. G. — 32 ὑβρίσειεν V. σκάρας δὲ om. Θ. — 33 habet Θ. πάλιν δὲ ὡς λυγνοπόλην αὐτὸν διαβάλλει Ald. In V. est glossa οἰ λυγνοπόλης, quam om. G.

1317 ἦσαν om. Θ.

1320, 42 ἀγοιαίους Berglerus. Legebatur ἀγοιούς. ἐπιτελωμένον Θ.

1323 ἴα στεφ. ἴον ἄνθος ἐστὶ καὶ μέλαν καὶ λευκόν Θ.

1325, 8 οὐτος—ἐστρατήγησε et 11, 12 om. Θ.

1332, 23 τῆς Θ. τῶν τῆς Ald. τὴν τῆς V.

1334, 29-31 om. Θ. — 33 οἱ παρέστησαν ἐν M. ναυμαχήσαντες Θ. — 34 αὐτοὺς om. V.

1340, 41 τοιοῦτοις Portus. τοιοῦτοι V. Θ. Ald.

1344, 44 ἐκουφίζου Θ. — 46 ἀναπτεροῦσθαι Suidas v. Ἀνορταλίζειν. — 47-54 om. Θ. — 1 ἀνέτεινες Suidas s. Ἐκερουτίας. ἀνέτεινας Ald. — 2 κερατοφορούντων Suidas. Idem γίνεται. Ald. τινὲς δὲ, ubi δὲ om. Θ. et l. 3. — 4 κερατοφορούντων Suidas. — 5 ἐξῆς καὶ τὸ Θ.

1347, 8 τοῖς λόγοις Θ.

1348, 10 θεωροῦσαι Perizon. ad Ælian. V. H. 6, 1. Legebatur θέουσαι. — 11 ὑπὲρ (ὑπὸ Θ.) τοῦ μηκέτι καίεσθαι V. Θ.

1352, 16 τὸ δικαστικόν καὶ τὸ Θ.

1354, 19 κατέπιπτε, 20 ἀνένες Θ.

1360 ἦν μὴ κρινεῖτε Θ.

1362, 29 ἐβαλλον, 30 ποιεῖ Θ.

1363, 31 legebatur ἔταν. — 32 ἐπὶ τῶν τρ. ἄπεκρεμμον Θ.

1368, 42 λιπόπυγας φησι Θ. Scribendum λισποπύγους cum Kustero ad Suidam s. Αἴσποι. DIND. τὸν et 44 ἐπὶ om. Θ., qui ὑπὸ τὴν πυγὴν. — 46 γὰρ αἱ Θ.

369, 48 ἐν τῷ καταλόγῳ om. Θ.

1375, 3 Ἀττικοί V. Θ. — 4 μυροπολίῳ V.

1377, 7 ἐπ' αὐτοφώρῳ θανάτῳ Θ. — 8 post μειράκια addit Θ. γο. τ' οὐκ ἀπέθανε.

1378, 12 ἐπιθείς Θ.

1381, 21 διὰ τὸ κατάλληλον Θ., qui 23 Ὀκλαδίας omittit.

1385, 26 ἐπειδὴ τοῖς, 27 ἄνορχιν Θ. Id est ἔνορχιν.

1389, 5 τὰ μετανοίας V., τὴν μετανοίας G. pro verbis μετὰ Εὐδ.

1392, 13 καὶ Ἀθηναίοις om. Θ. — 14 οὖν αὐτῶν V. Θ

1407, 26 οὐς ἐλ. Ald.

NUBES.

Argumenta desunt in Rav. In Ven. leguntur hoc ordine, II, IV, III, VII, V, I, VI.

ARG. I. 5 Ἀριστοφάνους. Sequuntur in Aldina et codice Regio 2712 (membranis Brunckii) quæ supra posita sunt inter Prolegomena de comædia, sectio VII.

ARG. II. 7 cod. et Ald. Μελίτου, 14 ἀστυκοῦ.

ARG. III, a Brunckio ex codicibus emendatum. — 25 φοιτήσαντος V. φοιτήσαντος Ald. — 30 mirum ni ἐκκυκληθείσης scripsit grammaticus. Ἐκλύειν de aperiendo dici non potuit. Et observat Dindorfius ἐκλυθείσης legisse grammaticum recentem qui Arg. X exaravit, p. 79, a, 24, καὶ τῆς διατριβῆς διαλυθείσης. — 33 τελεῖ Ald. διδάσκει C. Brunckii. — 35 αἶρα, αἰθέρα καὶ τὰς νεφέλας ἀνακαλεῖται Mut. a. — 3 ἀποστᾶσαι V. — 4 μαθητῶν V. — 6 διὰ γων V. Mut. a. Ald. Deinde κατὰ β. V. — 8 καὶ διαγ. V. — 10 διδάσκει V. — 12 κατώρθωκός Brunck. κατωρθωκός Ald. Mut. a. — 14 προσκαλούμενος, 15 ἀπὸ V. — 16 σύγκρισιν Reg. 2712, Mut. a. Ald. — 18 Σωκρατιστῶν Brunck., non ex membranis suis (Reg. 2712).

ARG. IV. AP. ΓΡΑΜΜ. additum a Dindorfio. — 19 Σωκρ. προτρέπεται Ald. — 23 ὡς ἐπιλέγων V. — 25 «legebatur ὑπ' ἀνδρός. Ὑπὲρ ἀνδρός V., ortum fortasse ex ὑπ' ἀνδρός^{ερ}.» DIND. Præferenda videtur Hermanni conjectura ὑπ' ἀνδρός ἔτι κατ. Possis αὖ κατ. — Sequebantur verba τὸ δὲ δρᾶμα . . . τεχνικώτατον, quæ Dindorfius hinc ablata in fine Argumenti VII posuit. Trimetros versus esse animadvertit Meinekius Hist. Com. p. 48, superioribus adjungendos :

τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο τῆς ὄλης ποιήσεως
κάλιστον εἶναι φησι καὶ τεχνικώτατον.

Sic Aldina; in Ven. deest ταῦτο, fortasse etiam εἶναι. Idem codex φασι, sed φησί refertur ad fabulæ vers. 522, ut vidit Hermannus.

ARG. V. 28 ἐν ἄσσει, 29 μὲν ᾗ ἐνίκα V. — 30

διαρριφείς, 31 ἀναδιδάξας Ald. — 32 καὶ addidit Dindorf. Ald. καταμέμφεσθαι.

ARG. VI. I T. δὲ ταυτό Ald. — 2 αὐτῷ V. — 6 πέπλεκται Ald. — 7 sic Dindorfius. Legebatur ἂ δὲ ὄλοσχερῆ. Ven. ὄλοσχερῆς. — 8 αὐτίκα μάλα ἦ, 10 καὶ ἔτι ἦ V.

ARG. VII. 13 μὲν om. V. — 15 εἰσάγοντα V. — 16 καὶ om. V. — 19 Μέλitos V. De sequentibus v. dicta ad finem Arg. IV.

ARG. VIII. «VIII, IX, X recentiorum grammaticorum sunt Argumenta ex antiquioribus quæ supra exhibuimus composita.» DIND. — 21 Μέλitos Ald. — 28 ἐαυτοῦ Ernestius. Legebatur τούτου. — 32 ἐπ' ἐκείνου Hermannus. Monac. ἀπ' ἐκείνου. — 33 οὖν Monac. γὰρ Ald. — 34 ἐν ex Monac. et Arg. X additum. Ernestius ἐπὶ ex Hom. — 39 βουλήσει ex Monac. et Arg. X. Ald. νοήσει. — 43 Ald. γεγενῆσθαι. Sequentia in codice Matritensi (Iriart. Catal. p. 236) ita leguntur: διὰ τούτων δὲ δείκνυσιν Ἀριστοφάνης ἄθεον τὸν Σωκράτην, ὡς ἀφέντα τοὺς συνήθεις θεοὺς καὶ νομίζοντα Νεφέλας καὶ Ἄερα. ἔθεν καὶ Νεφέλαι ὀνομάσθη ἢ παροῦσα κωμωδία.

ARG. IX ex codice Matrit. editum l. c. — 6 τοῦ παιδὸς addidit Harlesius. — 7 codex φοιτήσαντος. — 15 codex μὴ καταγν. Correxerit Hermannus.

ARG. X edidit Dindorfius ex codice Taurinensi 34. Habet Regius 2821, confirmans emendationes l. 23 et 36 indicatas.

SCHOLIA.

1, 5 συνθ' Kusterus. Ald. σημ'. «Numerantur soli trimetri, omissis brevioribus versibus.» HERM. Reg. σζ' — 7 ἐν ἐκθέσει Hermannus, «i. e. posteriore parte horum colloquiorum inde a v. 222.» Legebatur ἐν εἰσθέσει. — 9 τρίτον, quartum in editis.

Scholia ad v. 1-3 hoc ordine habet R.: 2, 3, 1. Θ. orditur a verbis παρεπιγραφή· συγχ. .... περιβλ., l. 42-44. — 15 R. ἔστι δὲ σχ., et om. γάρ.

2, 21 νομ. τοῦτο V. — 24 μὲν om. R. — 26 ἐπὶ